

200/2
TH. D. SPERANTIA

640/199
Anecdote Ilustrate

Desemnuri de C. JIQUIDE și alții

Editura Librăriei SOCEC & Co. S. A., București
1928

Prețul Lei 80

Prețul Lei 80

BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITARA
București

Cota 798.640

Inventar 746.522

TH. D. SPERANTIA

Ănecdote Ilustrate

Desemnuri de C. JIQUIDE și alții

Editura Librăriei SOCEC & Co. S. A., București

1928

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota ... 98 640
Inventar ... 746 522

Rc 123/11

B.C.U. Bucuresti

C746522

Toate exemplarele vor fi numerotate.

738 / 93

POPA CĂLARE

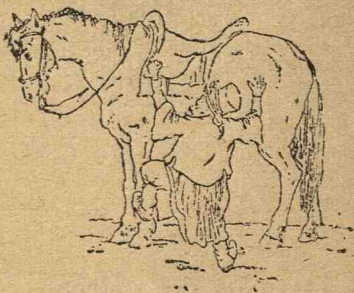

La crâșmuța din vâlcea
Ședea popa și cinstia
Și de ducă nici gândia :
Când e vinul bun și tare
Pleacă grija la plimbare,
Prost e cela ce-o mai are.

* * *

Dară vinul hărăgos,
Întorcând lumea pe dos,
Când fu vremea de plecat;
Cam pe-aproape de 'nserat,
Popa, dând la 'ncălecat,
Neputând sui de-odată
Zice : «Bată-l, cal, să-l bată,
«Ce mai vită deșențată !..

«Când aici m'am fost oprit
«Era mic, de prăpădit:
«Capul mic, spinarea mică
«Era chiar cât o pisică
«Și-acum, uit'te, ce 'ntâmplare:
«S'a făcut așa de mare!...
«Cum să sui pe el călare?»

Iar zicând el cam așa
Și cătând poate-ar afla
Meșteșug de-a 'ncăleca

Rugând sfinții

Și părinții

Pe cei mari și pe cei mici

Și-ajungând la mucenici

Și din zece, două-zeci

Ajungând la patru-zeci

Hai se pune-a mi-i ruga

Să-l ajute-a 'ncăleca:

«Mucenici sfințiți, O! voi

«Cei sfințiți prin mii nevoi

»Voi, cei patru-zeci și unul

»In credință tari ca tunul,

„Aveți milă și 'ndurare
„Și-ajutați să sui călare“.
Iar cum ruga isprăvește
Sare-odată voinicește ;
Dar când tocmai nici nu crede
Dincolo de cal se vede.

Ce gândește-acuma el ?
„Nu-s de vină toți, de fel !
„Patru-zeci mi-erai destui
„Să-mi ajute să mă sui.
„Unu-acela de 'ntrecut
„Singur pozna mi-a făcut.

FIUL ȚIGANULUI

Un țigan mergând la popa, dă să-i ceară de pomană;
Iară popa-i zice:

— Haide! Hai te cară, coțofană!

„Cum vrei tu să-ți dau pomană? Știi măcar a te 'nchina?
„Știi să faci măcar o cruce?“ — Iar țiganul zice:

— Ba.

- Apoi dară, zice popa, sănătate ce să-ți fac?
 — Dă-mi o mână de făină! ■
 — Dac'ai ști ți-ași da ș'un sac.
 — Aoleu! Învăț, părinte!...
 — Dacă 'nveți, atunce, bine,
 „Haide 'nvață, face popa, zi cu 'ncetul după mine“.
 Cam cu-așa tocmeală-apoi
 Zic cam ast-fel amândoi:
 — Zi: *'n numele tatălui*
 — Despre el nici vorbă nu-i:
 — Bine, hai: *Și-al fiului*
Și-al sfântului Duh amin.
 — Dar cu sacul când să vin?

* * *

- Popa poate o fi glumit
 Dar a douazi de noapte, hop, țiganu-a și venit:
 — Ce mai veste?
 — De, ce veste, ui'te, de, părinte vin
 După vorba cea cu sacul, că, 'nvățaiu ca să mă 'nchin.
 — Invățași?
 — Păi, se 'nțelege! Și'ncă cum am învățat:
 Tata de știa pe-atâta se făcea chiar popă 'n sat,
 Iar zicând așa țiganul, ridicându-și ochii 'n sus
 Spune-odată, dintr'un spus:
 „*In numele tatălui și-al sfântului Duh amin*“.
 — Apoi nu, grăește popa, nu e bine, nu-i deplin.
 — „Cum nu-i bine? zice el
 „Noaptea n'am dormit de fel:
 „Noaptea toată-am învățat;
 „Cu țiganca m'am certat;

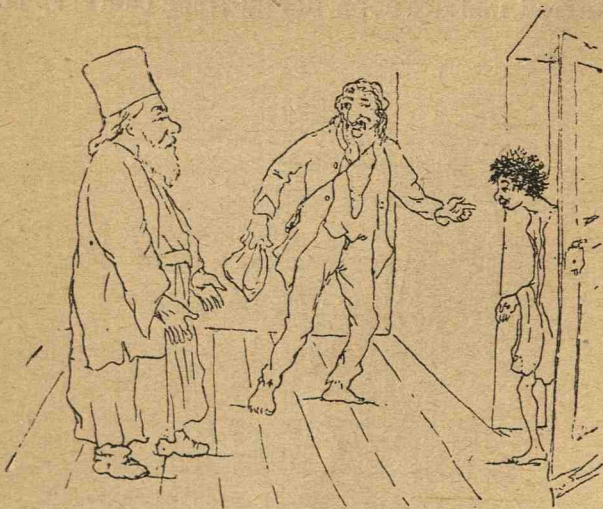
„Pe copii i-am și bătut;
„Numai ca să știu, părinte, făcui tot cât am putut.
„Ba plecând să vin aici și de mămăligă-am pus....
— De, te cred, mai zice popa, dar nu-i bine cum ai spus.

„Că ce fel ai învățat?
„Mi-ai spus: tatăl, sfântul Duh... fiul unde l-ai uitat?

Când aude-așa țiganul, strigă 'n dată : — „Aoleu,
Cum? să-l uit pe dânsul, eu?!...
Iar zicând așa din gură hai deschide ușa 'ndată
Și pe-un danciu de-ai lui i-arată :

— Iată-l, uit-te părințele! Despre fiul nu-i pricină:
„Eu venind să-mi dai făină,

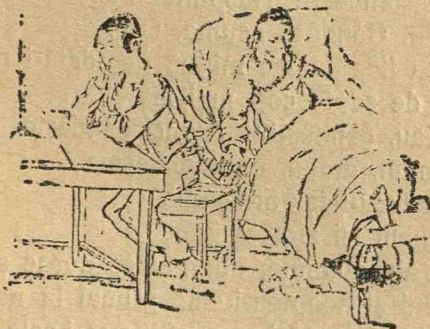
„L-am luat aici cu tata :
„Uite-l stă cu sacul gata !“

ITIC GÂNDEȘTE

ITIC GÂNDEȘTE

ANECDOTA POPULARĂ

Cum dormia ovreiuł noaptea, deșteptându-se de-odată,
Când prin casă 'n juru-i cată,
Ce să vază? Poznă mare:
Sus pe masă lumânare
Și lumină mare 'n casă,
Iar băietul lui pe scaun și cu coatele pe masă.

«Ce să fie! Ce să fie?!...
«Ific noaptea neculcat
«Și la masă nemışcat!?
«Poate, șede și gândește tocmai la negustorie?»

- 746 522 -

Merge deci pe loc la el
Și-l întreabă 'ncetinel :

— Ițic, Ițic! Ei! Ce faci?!
«Stai la masă-aci și taci,
«Dară singur precum ești
«Ce faci tu, mă rog, gândești?
«Hei, gândești? Răspunde-odată.»
— Da. Gândesc acuma, tată.

Auzind așa jidanul, pe minut, de-odată-i pare
Că-i de șapte coți mai mare.

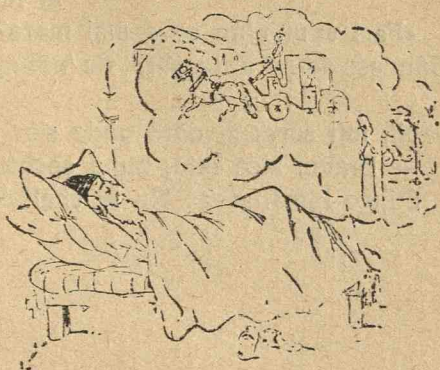
— Zău, gândești?! Atunci gândește,
«Gândul, dragă, mult plătește».

Și la locu-i iar mergând,
Mulțumit își zice 'n gând:

«Ce băet, ah, doamne, doamne ce noroc și bucurie:
«Gândul lui și noaptea-i este numai la negustorie!!
«Ba că-i treacă, ba că-i meargă, ba că-i asta, ba cutare,
«Ba chiar Ițic o să fie un bancher, un lucru mare!!...
«Că de ce doar să nu fie?! De mirare lucru nu-i,
«Pentru... pentru... Ițic are... Ițic are capul lui!
«Mamă, tată, Zindel, Grindel, Burăh, Peisih, Leibă, Șmil,
«Ce mai cap mai are Ițic și 'ncă-i tânăr, e copil!!...»

«Parcă-l vezi mai mâni poimâne cu cupeu, colo și cai
«Și zăraful cel mai prima... tot să ieai să nu mai dai.
«Unde-i cap și unde-i minte, acolo norocul vine,

«Și el are cap al naibei, pentru... samănă pe mine». Cam așa gândind ovreiul, iată-i vine 'n cap să știe Cam la ce gândește Ijic, cam la ce negustorie,

— Tot gândești? gândești, tu Ijic? îl întreabă încă-odată,
— Iară Ijic dus pe gânduri îi răspunde:—ă-hâ, da, tată.
«— Bine, bine-atunci, gândește,
«La om gândul mult plătește!

«Ș'apoi la negustorie te gândești acuma tu?»

— Eu? Ba nu!

— Nu?! Dar cum?! La ce gândești tu, noaptea-așa...
la lumânare?..

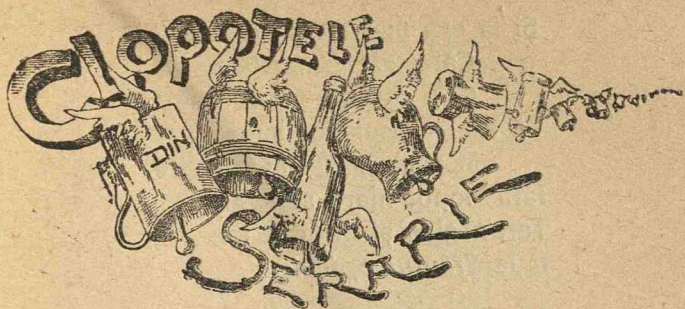
«Faci vr'un plan ceva mai mare?»

— Da! Gândesc de-ar arde șura, de 'ntâmplare, știi
cumva,

Atunci vrăbii, toji săracul, oare unde s'or culca?

— Bravo, zice tata, bună socoteală
Stinge lumânarea! Nu fă cheltuială!

CLOPOTELE DIN SERĂRIE

Nu știu, zău, de când anume,
Fie drept ori strâmb să fie,
Dar aud sunând prin lume,
Că la Iași prin Sărărie,
Clopotele la biserici
Slujbă mare când vestesc
Intre ele, chiar, grăesc.

* * *

Iar la astă vorbă-anume
Cam vr'o cinci biserici stau
Și cuvântul lor își dau
După rând cum fiștecare
Are clopot mic sau mare.
Astfel: *Sfântul Haralambe*,
După cât am auzit,
Are clopot potrivit;
Sfântul Atanase iară
Ca un sfânt vestit și el
Are clopot măricel.
La biserica din vale,
Care *Vulpe* se numește.

Și la cea mai de pe coastă,
Cărei zic *Buna-Vestire*,
Cam așa se povestește
Că sânt clopote ce sună
Mărunțel, cu glas subțire.
Iară clopot mare sdravăn
Tare'n glas și gros la ton
E la *Sfântul Spiridon*.

* * *

Când e zi de sărbătoare,
Pentru ce nu știu să spun,

Hai *Buna-Vestire* începe
Ea dintâiu:
«*Vin bun! vin bun!...* (Bis. bis).

Apoi Sfântul Haralambe

Mai de sus, din deal răspunde :

«Unde-unde?! Unde-unde?! (Bis. bis).

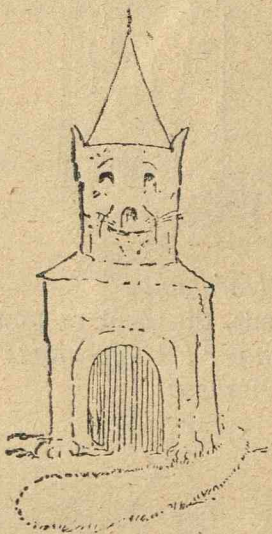
Iară Sfântul Atanase

Liniștit, cam gros la glas
Și ceva cam, știi, pe nas,

Zice pe dată parcă se'ntrece :
La Boltă-rece !... La Boltă-rece !... *) (Bis. bis)

* * *

Astfel de vorbă cum se rostеше
Vulpea din vale glăsuește :
«*Cine plătește?!... Cine plătește!?* (Bis. bis).

---

* Boltă rece o cărciumă vestită în Iași.

Sfântul Spiridon la astea toate
Ca cel mai mare face cum poate

Și le răspunde și el pe dată
Cum chiar îi este și datoria:
«E-pi-tro-pi-a!... E-pi-tro-pi-a! (Bis. bis)...

DELA HERȚA'N DARABANI

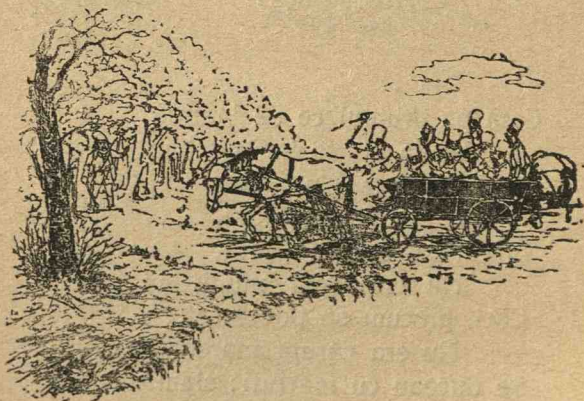
Cam pe drumul ce se 'ntinde
 De la Herța 'n Darabani
 Se ducea odată noaptea
 O căruță de jidani.
 In căruță, opt sau zece,
 Nu erau mai mulți, îmi pare,
 Căci, precum se povestește,
 Nu era căruța mare.
 Se duceau cu mărfuri: stambe
 Și postavuri, lânării,
 Și cu alte d'al de-aceste,
 Cum fac ei negustorii.

* * *

Dar pe drum, în vremea nopții,
Și pe-un drum pustiu de tot,
Cum se văd ei mulți și singuri,
Hop, în gând le vine: hoții!
Bat în cai de cad în bot
Și se ieau la sfat cu toții:

* * *

— «Ce mai noapte, ce mai noapte,
«S'a lăfit pe-aici pe drum!
«Dintr'o noapte-așa de neagră
«Pot și hoți să ieasă-acum?!
— Ba ce hoți, chiar hoți de cari
«N'ai văzut, măi, de când ești!..
«Carii dacă te omoară
«Nici n'ai chip să mai trăești!

— «Ș'apoi?!.. Las și hoți să fie,
«Uit'te, vezi, așa cum șad,
«Trec privind în altă parte
«Și mă fac că nici nu-i văd.

- «Pot să fie-acı prin codru
 «Și pe'ncolo la desime,
 «Dacă 'ntreabă: cine este?..
 «Eu zic: lasă, nu e nime!..
 «Și, când zic că nu e nimeni,
 «Prin deșișuri de-al de-aceste
 «Și pe-așa 'ntunerice mare
 «Vede dânsul cine este?..
 — «Nu, măi Șmelche, nu se poate,
 «Ca să scapi de-așa vrășmași;
 «Eu gândesc să le răspundem
 «Că suntem chiar potirași!
 — «Potirași?!... ce spui tu, Ițic?!..
 «Ai băut, mă rog, cerneală?!
 «Cum se poate-un cap, la tine,
 «Făr' de nici o socoteală?!..
 «Dacă zici tu: potirași,
 «El cu pușcă face: pac!..
 «Ș'apoi, Sâmbătă cu Ruhla,
 Mai mănânci tu cozonac?!..
 — «Hei, degeaba, măi Ghidale,
 «Spune tu și până mâni
 «Noi mai bine să ne facem
 «Niște sfinți părinți bătrâni
 «Cari am fost la Rusalim
 «Și pe-acasă-acum venim.
 — «Bravo, Bercu! Foarte bine!
 «Cu-astă vorbă, noi cu toți,
 «Am scăpat de-acum de hoți;
 «Eu sânt popă, tu ești popă
 Și Naftule și... cutare

«Și jupânul Leib bătrânul
«Este popa cel mai mare!...
«Hi, ha, ha! Noi popi cu toți,
Am scăpat de-acum de hoji!
Hi, ha, ha! Noi, popi cu toți!...

Cam așa cântând jidanii,
Nu știu cum înfierbântați,
Iată-un glas din crâng răsună:
— «Hei, de-acolo! Ian mai stați!...
Cine sânteți?!
— Noi cu toții,
«Fără de nici o supărare!...
«Noi părinți! Și este încă
«Și-un părinte, cel mai mare.
— «A, ha, ha? Părinte mare?!
«Dar, pe nume, cum îi zice? ...
— «Cum să-i zică? — este Leiba,
«Uit'te-l chiar cu noi aice....
Dintr'o vorbă, două, hoji
Fără mult mai ce și cum
Ii opresc pe loc în drum.
— „Hei, parale-aveți, jupâne,
«Ca să dați așa... 'mprumut?
— «Dar de unde... noi parale
«Dacă marfa n'am vândut!...
— «Dar ce marfă-aveți, jupâne?..
— «Noi?.. Postaf, cașmir, cutnie.
— Dac'aveți atâtea mărfuri
«Hai și-mi dați atunci și mie.
— «Bucuros, dar astă sară

«Uit'te, bade, n'o să pot
«Pentru... vezi... nu este cot!...
— «N'aveți cot?.. De vrei să măsur
«Apoi grijă, las, n'avea :
«Uit'te, oiștea, jupâne,
«Hai de măsură cu ea...“

De nevoie, ce să facă ?
Făr a fi mai mult rugat,
Leiba hai la măsurat.

Iea postaf și-l tot desface
Și pe oiște lu'ntinde,
Cum se face și cu cotul
La vânzare când se vinde.
Dar văzând că tot îl lasă
Ca să măsure 'nainte
Stă de-și face plan în minte

Ș'apoi zice :

— Dacă vraji

Și de nu vă supărați,

De cât, bade, cu-așa cot,

Iea mai bine chiar cu tot!...

IAPA ȚIGANULUI

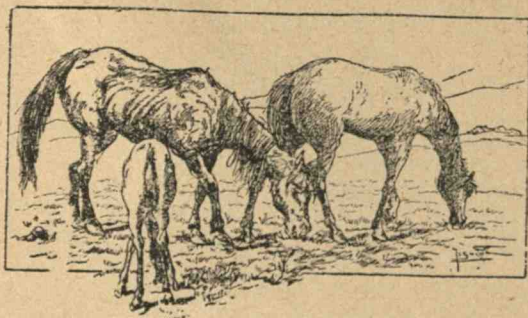
Nu știu când și-anume unde
Și de ce, la ce și cum,
Dar țiganul, cât se pare,
Se 'ntâmplase, cred, la drum.
Și fiind, se vede, noaptea
Și departe cam de sat,
Cum a fost de s'a 'ntâmplat,
Lupii iapa i-au mâncat.
Și-au mâncat'o cum să spun?..
Cum se știe că mănâncă,
A văzut și dânsul încă ;
Dânsul însă a scăpat.
Dus de-acasă boerește,
Cu căruța sau călare,
Se 'ntorcea țiganu-acuma
Cu desaga la spinare,
Și tot drumul cât mergea
Tot la iapă se gândia
Și prin gându-i o vedea

Cum era și cum mergea
Și mai câte le făcea
Și cum lupul i-o rodea.
— „Ian ascultă, măi creștine.“
Zice dânsul nu știu cui

Care-i ese 'n calea lui,
„Ian, ascultă, fă-mi un bine,
„Eu de ieri, am fost încolo,
„Fost-am dus de pe-acolea,
„Dar p'aici, mă rog, răspunde-mi
„N'ai văzut și iapa mea?“
— „Ba, văzut'o, zice omul,
„Am văzut'o 'n Valea mare,

„Mai păștea c'un cal acolo
„Și c'un mânz al lui cutare.—
—„Aoleu, țișganul zice,

„Mare-o fi, măi, Dumnezeu!...
„Ai vazut'o?... Brava ție!...
Bine-ar fi cum zici să fie,
„Să nu fie cum știu eu!...

CE-A ZIS DAVID?

CĂZISE RĂD?

Dascălul și însuși popa,
Intr'o vreme, la vr'un sat
Cu cârcimarul s'au certat.

Pentru ce fusese cearta
Bine, bine nu se știe;
Dar cârcimarul cam zisese
Că sânt răi de datorie.

Dar uitasem a vă spune.
Ca să știți de v'o 'ntreba :
Cârciumarul, după nume,
David Leiba se chema.
După cearta cu cârciumarul
Iată-adouăzi din tâmplare
Este sărbătoare mare.
La biserică la slujbă,
Vine lume — vin ori-cine;
Vin vătașii, vin boerii
Pân' și Protopopul vine.
Slujba merge, merge strună
Popa cântă și citește
Iară dascălul, săracul,
Tot la cârcimă se gândește.

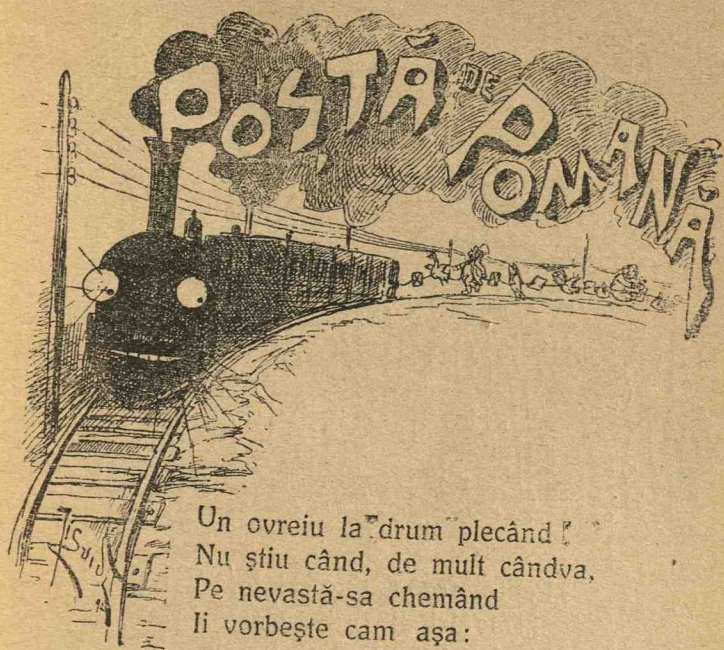
Când ajunge, însă 'n urmă
Evanghelia la rând
Popa cu cârciumaru 'n gând

Nu ia sama să citească
Chiar *Moisii*, cum este scris,
Ci rostește :

— „Cine știe
„Oare David ce-a mai zis ?“

Dascălul atunci de colo,
Cum aude așa 'ntrebare,
Ii răspunde cu glas tare :
Cântând ca la liturghie
— „Ce să zică, de, părinte,
„Eri David 'mi-a spus chiar mie
„Că de astăzi înainte
„Nu mai dă pe datorie“....

Un ovreiu la drum plecând
Nu știu când, de mult cândva,
Pe nevastă-sa chemând
Ii vorbește cam așa:

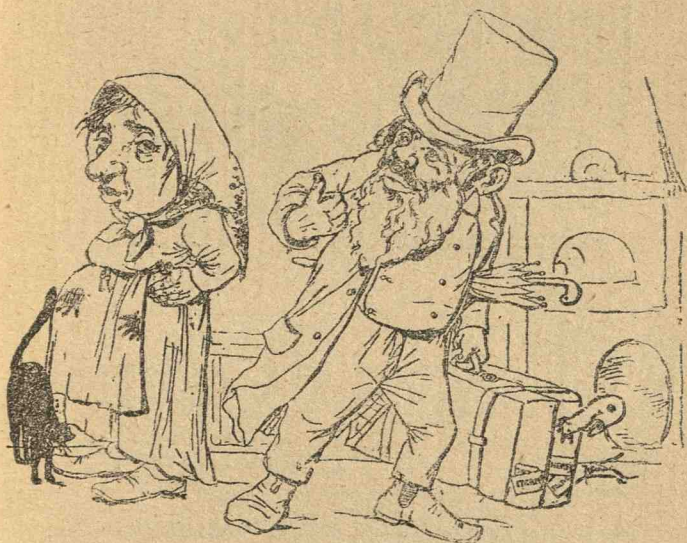
— „Uit-te, Ruhlă, vezi acumă
„Eu mă duc la Cernăuți
„Acolo sânt prețuri bune
„Și-am prieteni, cunoscuți...
„Voiu să-mi vânz acolo grâul:
„Prețu-aice se pogoară
„Poate Dumnezeu mi-ajută
„Pe-acolo să-i trag pe sfoară...
„Inșă chiar de merg acolo,
„Câte zile o fi să stau,
„Eu ași vrea să știu pe-aice
„Grânele ce prețuri au.

„Pentru-aceea, ține minte,
„Dac'aici din întâmplare
„S'a făcut un preț mai mare
„Tu degrabă ia hârtie
„Și te pune iuti și-mi scrie.
„Dar înuntru în scrisoare
„Poți să scrii tu ori ce-i vrea ;
„Scrie-acolo ori ce-ți place,
„Și pe dracu să te ia ;
„Despre asta n'am eu grijă
„Că folos de acolo nu-i,
„Ba, din parte-mi poți hîrtia
„Pân' și albă chiar s'o pui,
„Iar deasupra pe scrisoare
„La adresă, tu să zici,

„Cum văzuși că zice lumea
„Când se scrie și pe-aici,
„Și precum văzuși adesa
„La de-ai noștrii cunoscuți:
„Herșcu... Ițic... sin Ghidale
„La hotel în Cernăuți.
„Iar pe-un colț pe ceea-partă,
„Cam în samă nebăgat,
„Scrie numai două vorbe;
„Prețu... atâta... s'a urcat.

„Iară marcă pe scrisoare
„Nu cumva să mai lipești:
„Nu destul plătesc hotelul
„Vrai și poșta s'o plătești?!

„Ințelegi acuma, Ruhlă?...
„Crește prețul—iute-mi scrie;
„Prețul stă pe loc--atuncea
„Nu strica 'n zădar hârtie.

.....
.....
„Despre mine, cu scrisoarea
„Și-acolo când o primesc,
„Să n'ai grijă, nu plătesc.

Stânga, sus: Autorul, Sococ, C. Jiquide, mai jos, D. Alexandrescu
(Taloloi, Iași).

„Când postașul vine colo
„Intrebând din cunoscuți :
„Herșcu Ițic sin Ghidale
„La Hotel în Cernăuți“

„Eu deodată mă reped
„Și deodată-i stau în cale:
„Și eu Herșcu sin Ghidale
„Dați-mi voe ca s'o ved.
„Iau scrisoarea de la dânsul,
„O privesc, mă uit, o cat
„Și citesc încet cum scrie:
„Prețu... atâta... s'a urcat.
„Apoi zic:
„Credeam că este
„De la vr'unul de la noi

„Inșă n'are de la cine!...
„Na-ți, mă rog, și-o dă 'napoi:
„Și eu Herșcu sin Ghidale
„Inșă nu e pentru mine...

OMER INTINERIT

OMER INTINERIT

CARTEA I-ia DIN ILIADA

PROLOG

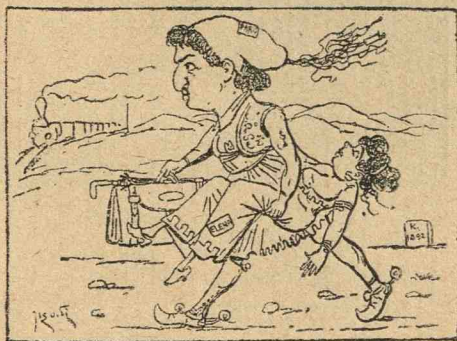
Stimată doamnă Muză,
Un lucru voiu să-ți cer:
Precum în alte vremuri
Făcut-ai pe Omer
Să scrie 'n hexametri
Mânia lui Achile
Ce-odată curățit-a
Pe-atâția Greci de zile,
Ajută-mi, zău, și mie
Să scriu, dar nu'n grecește,
Comediile-acelea
Ce-Omer le povestește
Sunt lucruri vechi — ce-i dreptul,
De mai trei mii de ani,
Dar azi pe-Omer îl cumperi
C'un franc cinci-zeci de bani

Eu^{voiu}, stimată Muză,
 Pe-Omer să 'ntinerim
 Și 'ntinerindu-l ast-fel
 Și prețul să-i suim,
 De-ar fi Omer și astă-zi
 Cu albele lui plete

Ar fi-angajat la Oppler
 Să cânte șansonete.
 Și ce să facă bietul?
 Ar spune încă-odată
 Că Troia cea vestită,
 Vitează și bogată,
 Era cetatea care
 Din vechiu trăia cu fală
 Regatului pelasgic
 Fiindu-i capitală:
 Iar lupta cu Troenii
 Și Grecii Europei
 Veni pe urma unei
 Drăguțe de femei:
 Elena fu pricina,

Frumosa cea vestită
 Lui Menelau din Sparta
 Regină mult iubită. —
 Paris sau Alexandru,
 Troian de loc și neam.
 Fiu regelui din Troia
 Cu numele Priam
 Cum oamenii s'ajută,
 Nevoi ceva când au,
 Fiind și el în gazdă

Primit de Menelau
 In semn de mulțumită
 De-o cinste cum e asta
 Paris al nostru fură
 Lui Menelau nevasta.
 Și cum o fură... pace...
 Furată e, furată!
 Vesteste procurorul,
 Aleargă, umblă, cată,
 Zadarnic este totul.

Deci, Grecii, cum se spune,
Pe Menelau pârlitul
Voind ca să-l răsbune,
Fiind cu toții aprigi
Și palicari de soiu
Se scoală-asupra Troei

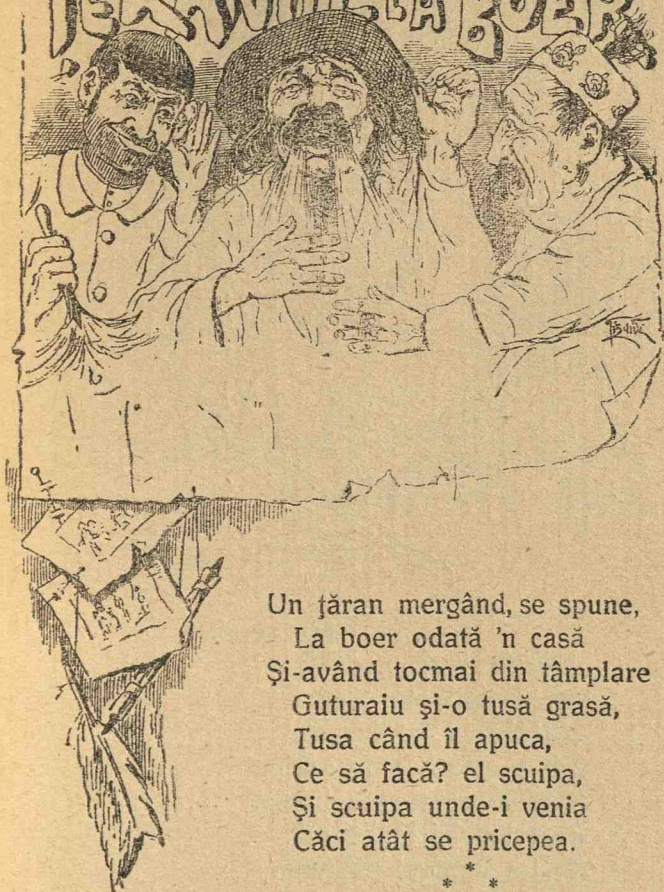
Să meargă cu răsboiu.
Și pleacă chiar cu cârdul,
Cu inimile curate,
Cu muzica 'nainte
Și-având pe Hiubș *) în frunte ..

---

*) Hiubș = Șeful muzicilor militare, București. Maior.

ȚĂRANUL LA BOER

TERANII LA BOER

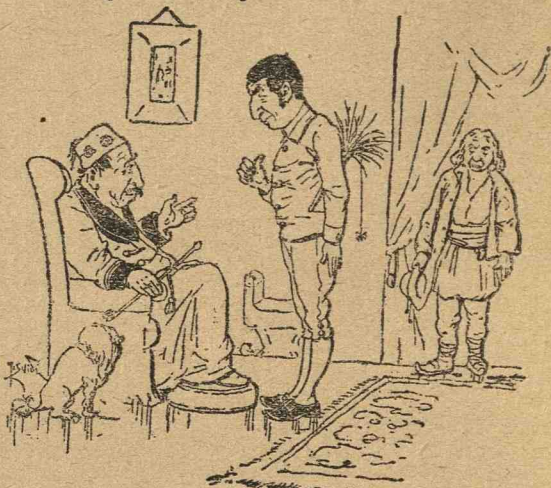

Un țaran mergând, se spune,
La boer odată 'n casă
Și-având tocmai din tâmplare
Guturaiu și-o tusa grasă,
Tusa când îl apuca,
Ce să facă? el scuipa,
Și scuipa unde-i venia
Căci atât se pricepea.

* * *

La 'nceput boierul rabdă,
Ce să facă? Tace, 'nghite,
Dar apoi văzând podele
Și-așternuturi murdărite

Pe fecior chemându-l grabnic,
Fără a face vorbă multă,
Intr'un colț îl ia de-o parte
Și-i vorbește:

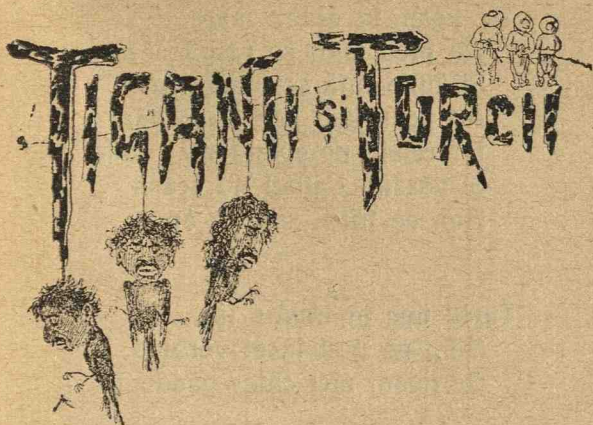

— «Ian ascultă,
«Stai în casă tu, colea
«Și pe dată ce-i vedea
«Că țăranul iar tușește
«Și-are gânduri de scuipat
«Scuipătoarea, ține minte,
«Ia-o iuti de lângă pat
«Și i-o 'mpinge dinainte.

* * *

Când țăranul iar tușește,
Hai, feciorul nesmintit

ȚIGANII ȘI TURCII

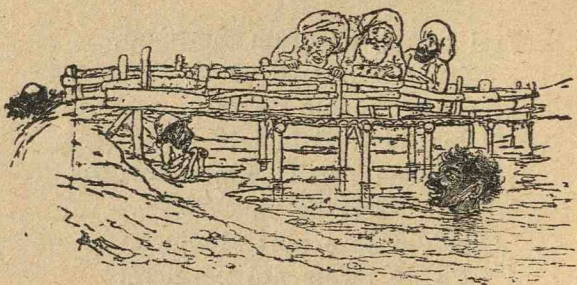
Trei țigani, pe drum mergând,
Când pe-un pod să treacă vor,
Hop, de dincolo de pod
Vin trei turci în fața lor.
„— Valeu! Turcii! Sfinte-Agache!
„Patru-zeci de mucenici!...
„Uite vin spre noi! Mămucă,
„Ce ne facem noi pe-aici?!

Un țigan, în graba mare,
Nu prea mult se răsgândește
Și 'ntr'o tufă se 'ndosește.
Alt țigan sub pod s'ascunde;
Iar celalt, ne-având mai unde.
Și văzând c'altfel nu scapă,
Hai, de frică, sare 'n apă.

* * *

Turcii trec în treaba lor,
Merg pe pod încet vorbind,
De țigani nici chiar gândind.

Iar țiganul cel din apă,
Nu să șează și să tacă,
Nu să-i lase să se ducă,
Hai deodată el s'apucă
Cum fac broaștele să facă,
Și striga mereu striga:
„Oa-ta-ta-ta! Oa-ta-ta-ta!!...

* * *

Auzind cântat de broască
Și c'un glas cam țigănesc
Turci 'n apă jos privesc,
Și văzându-l pe țigan,
Făr de multă judecată
Poruncesc să iasă-afară
Și mi-l tae dintr'odată

* * *

Dar, tăindu-l pe țigan,
Când să plece-un turc mai zice:
— „Ian, priviți, mă rog, aice:
„Ce jivină e țiganul!...
„După chip ca omul pare
„Dar ce singe negru are!...
— „Da, e negru-adevărat!...
Le răspunde iuti țiganul
Cel sub tufă pitulat;

„Este negru căci îmi pare
„C'a trecut pe la pădure
„Și-a mâncat, se vede, mure.

Auzind aceasta turcii

Hai, pe loc în tufă cată

Și-i iau capul dintr'odată.

— „Ce Țigan nebun și-acesta

Zice-un turc din ceilalți doi,

„El în tufă pitulat

„Foarte bine-ar fi scăpat

„Că doar, uit'te-acuma noi

„Tot treceam mergând mereu....

„Trebuia să tacă, prostul...
.....

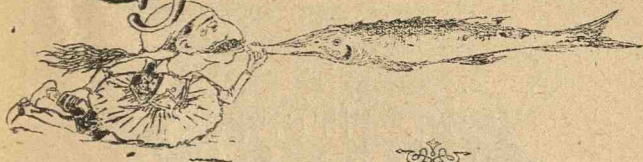
Dar Țiganul de sub pod

Zice:

— Da, precum tac eu!!...

GRECUL ȘI CEGA

COPEUL ȘI CECER

— Ce mai faci, hei, bade, spune?

— Ia, la târg venii, cum vezi.

— Ai venit, dar ian ascultă

„Tot la noi în sat mai șezi?

— Apoi, tot.

— Atunci bine.

„Despre frate-meu ce știi?

„Om sărac e, biet, sărmanul,

„Și cu-o casă de copii.

— Poi, cam greu trăia, jupâne,

„Și-o ducea destul de rău.

„Dar acum, de-un an mai bine

„L-a ertatu-l Dumnezeu.

— A murit?

— Murit, jupâne.

— Hei, mă rog! Auzi! Ciudat!

„Dară mama ce mai face,

„Pe la dânsa n'ai mai dat?

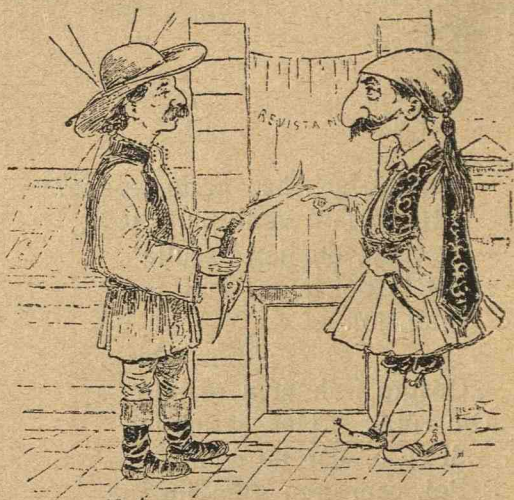
— Apoi dânsa ce să facă,

„Ea nimică doar n'avea

„Da 'ntr'o zi ne pomenirăm

„C'o 'ngropară și pe ea.

— A murit și ea! Vezi, dânsa
„Suferea de mult de-o mână
„Dar la urmă ce să-i facem?...
„Era doară și bătrână...

„Dară tata?

— Uit’te dânsul

„A bolit el ce-a bolit

„Și-apoi nu știu, mai dăunăzi

„S’a sculat, hai, și-a murit.

— A murit? Și mai rămas’a

„Bani, ceva de moștenit?

— D’apoi ce să-i mai rămână

„Că nici popei n’au plătit.“

Cam așa vorbind, se spune,
Nu știu unde 'n care an
Grecul care se 'ntâlnise
Din tâmplare c'un țăran.
Iar vorbind așa 'mpreună
Grecul nu știu cum privește
Și cu ochii dă deodată
Că țăranul are-un pește.
— Dar ce faci cu cega asta,
„Căci chiar cegă mi s'arată?
— D'apoi voiu să stau la masă
„Și mă duc s'o frig, de'ndată.
— Cum? !.. S'o frigi? !.. Să frigi tu cega?..
Strigă grecul supărat
Și cum strigă se răstoarnă
Jos pe spate leșinat.

* * *

Cum căzu, ca lemnul, grecul,
Lume, oameni fel de fel
Imprejurul lui s'adună
Intrebând, cătând la el.
Omul ia și spune faptul
Cum a fost dela 'nceput
Și din ce pricină grecul,
Leșinând a fost căzut.
Lumea stând privind se miră
De-așa lucru de mirat :
Unii cască numai gura
Aljii cată să dea sfat.
Dar din toți acei de față
Iată unul că răsare

-- Nu-i nimic — zicând — lăsați-l,
„Nu e lucru-așa de mare:
„Grecul este-o lighioană,
„Bată-l vina lui să-l bată,
„Mare 'n nas și 'n fustanelă,
„Dar la gusturi delicată.

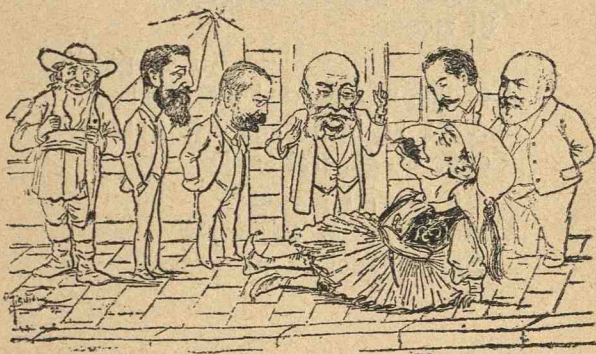
De la stânga: C Ghionis, secretarul Revistei Nouă, Autorul. C Jiquide,
Dr. Felix, I. V. Socec tipograf.

„Mai cu samă la mâncare
„El nu are alt îndemn
„Fără de cât rasol de cegă
„Cu lămâe și-untdelemn.
„Hai, lăsați-mă pe mine

„Că nu-i altă de făcut,
„Ca să-i zic vr'o două vorbe
„Și se scoală pe minut.“

* * *

După astea spuse 'ndată
Toți de-arândul tac și-ascultă,
Iar acel ce-a zis să tacă
Făr' a face vorbă multă
Incepu să zică tare
Ca și cum ar fi la masă:

— A! Ce bine-i fiartă cega!
„Ad'o 'ncoace, pune-o, lasă!
„Untdelemn acuma pune!
„Pune mult pe cât se poate!
„Toarnă-i bine-așa de-alungul!
„Toarnă-i bine cât să 'nnoate!
„Bine! Așa! De-acum lămâe!
„Stoarce sdravăn! Stoarce bine!...

„Ah! Ce miros! Ce mâncare!
„Trece-o 'ncoace! Dă la mine!
„A! Ce bun rasol de cegă!
„Și mai ce lămâe bună!
„Ian mai stoarce!..“

* * *

Aste vorbe
Nu sfârșește să le spună
Și de-odată, haide, grecul
Se ridică 'n cote, 'n mâni
Intinzând gustos din buze
Și zicând:

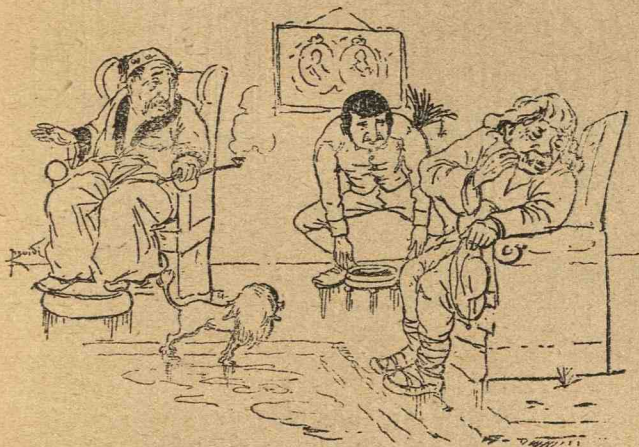
— „Ah ce păgâni!
„Ce păgân, mă rog! Ascultă!
„Vrea să facă cega friptă!!!...
„Cega, dragă, trebuiește
„Ca rasolul pregătită.
„C'untdelemn și cu lămâe,
„Să mănânci să nu rămâe...“

POȘTĂ DE POMANĂ

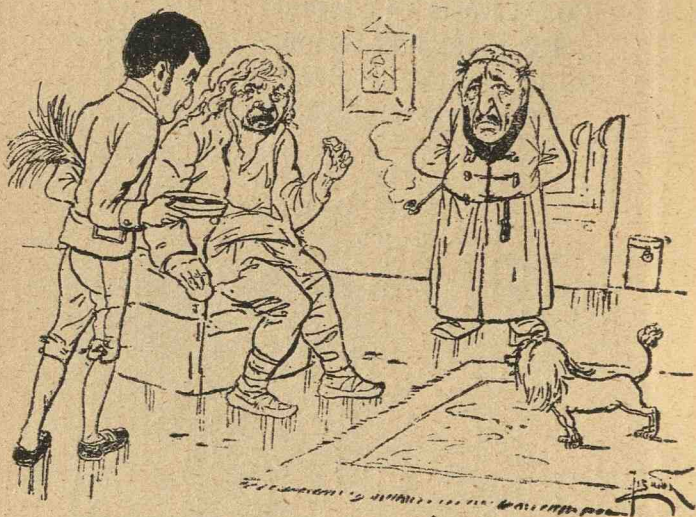
Face 'ndată, cu credință,
Cum stăpănu-a poruncit.
Dar țăranul, cum nu știe
Scuipătoarea ce să fie,
Cum zărește că feciorul
Dinaintea lui i-o cară,
El se 'ntoarce 'n altă parte,
Pe podele scuipă iară.

* * *

Când apoi tușește iară
Hai, feciorul pe minut,
Sare iuti cu scuipătoarea ;
Iară țăranul nu se lasă
Face tot cum a făcut.
Și tot merg așa 'nnainte
Unul și-altul mult și bine
Până când țăranu 'n urmă,
Tusa iarăși când îi vine,

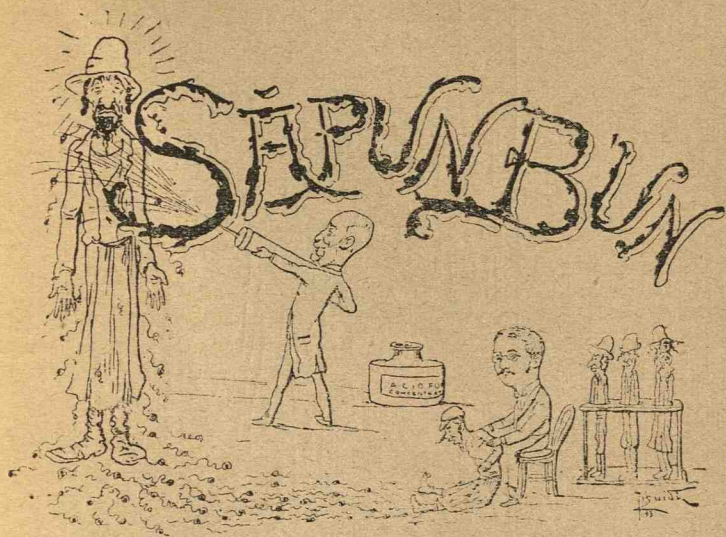
Și când vede că feciorul
Scuipătoarea iar îi pune,
Cum într'una i-o punea,

Zice:

—«Măi, ian fugi d'acile
«Ce-mi tot vâri acea minune?..
«Ori acuș îfi scuip în ea

SĂPUN BUN

Dr. Felix, Dr. Babeș

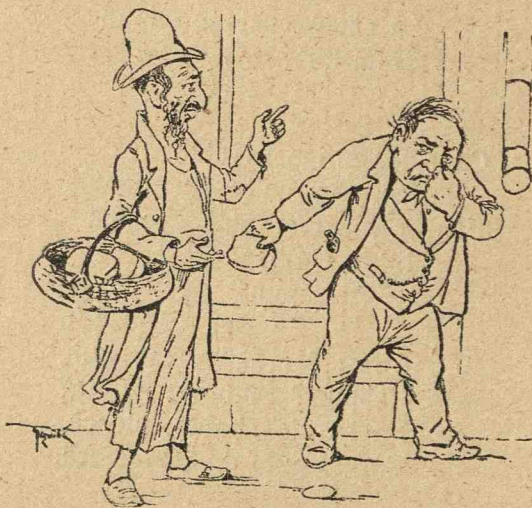
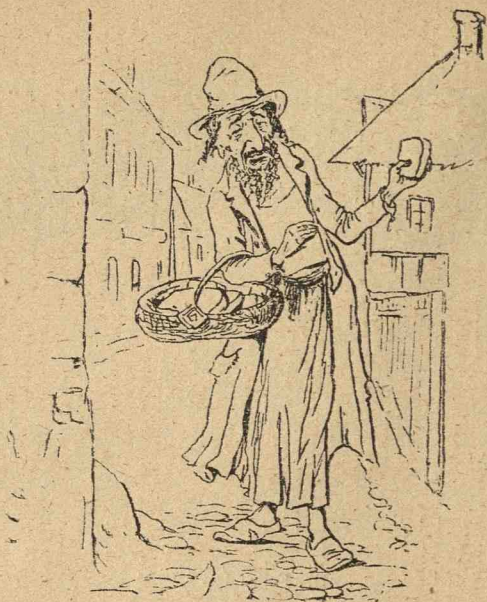
La săpun, săpun, săpun
Eftin, eftin, foarte bun !

Cam așa striga ovreiu
Printr'un colț prin mahala
Până când de-odată'l cheamă
Intr'o curte undeva.

— Ai săpun ?

— Da. Am săpun
Eftin; foarte, foarte bun.

— Ce săpun ? Săpun e-acesta ?
Fugi d'aice, haide, pleacă :
Văz că pute de te 'nneacă.

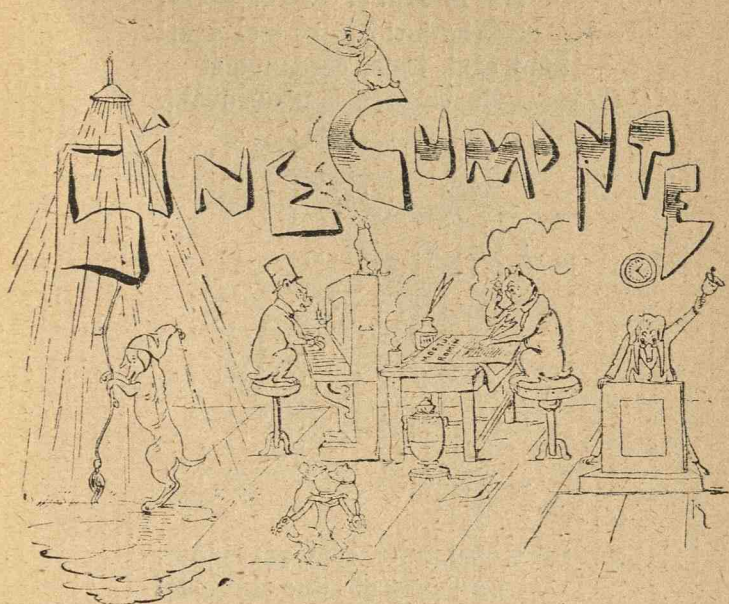
-- Nu se află nu se poate,
Ascultați, mă rog, de mine;
Dacă pute el, atunce
Să am eu atâta bine!

E săpunul cel mai prima
Cum nici nu s'a mai... văzut
El nu pute, ci eu put.

CÂNE CUMINTE

— Mare lucru, frate dragă,
Este mintea, drept ți-o spui:
Dacă n'are omul minte
Vai și-amar de capul lui.
— Dar! Așa-i zeu! Ai dreptate,
Este netăgăduit;
Eu la aste lucruri, frate,
Nopți și zile m'am gândit.
— Negreșit. Na, vezi un câne,
Dobitoc codos, flocos,
Și de-l vezi deștept, cuminte,
Parcă-ți pare mai frumos

— Da. Și sânt și câni de-aceia!
— O-ho-ho! Ba, ce mai sânt!
Sânt câni, frate, care numai
Nu vorbesc că n'au cuvânt.

Sânt câni, frate, cum știi singur,
Cari merg și-aduc din piață;
Sânt câni iară care-anume
Vin te scoală dimineață;

Sânt câni, frate, cum se zice,
Căci atâtea s'au văzut,
Sânt câni... Uit'te,... poate-un câne
Fi așa de priceput
Ca să fie mai cuminte
Și de cât stăpânul său....

— Da, da, da mai este vorbă ?..
Uit'te-un cîne-așa am eu!..

POPA ŞI MUSCALII

Popa vine pe la târg
Incălțat cu cizme nouă
Și se uită el mergând
Cât de bune-s amândouă.

După dânsul doi muscali,
Doar de-abia mai pot păși:
Sunt de foame prăpădiți,
Iar de sete și mai și.

— Uite popa, uite popa,
Ce mai cizme are, frate,
De le-ai vinde poți să iei
Cinci carboave jumătate!

— Cum să facem noi acum,
Ce șurup să-i învârtim
Ca pe loc, aici în drum,
Cismele să-i șterpelim?

— Ce să facem! Cum să facem!
Nici prin creștet nu mă tae!
— Știi ce, una? Hai, de-odată
Să ne prindem la bătae.

- Ho! Na! Vai! Săriți, săriți
Ajutor mă rog, scăpare...
- Hei, tu, câne, încă urlă
Dar în mine dai mai tare!
- Stați, creștini! Hei, ce vă este?
Ce vă bateți? Ascultați,
Stați, mă rog, și vă 'mpăcați!
— Ce-ați avut?
- Ei, ce, părinte?
El vorbește secături
Spune, de, că la picioare
Dumneata ai bătăturei...

- Ei, și-acuma pentru-aceasta
Vă luarăți la bătut?
Liniștiți-vă, măi oameni,
Că nici n'am, nici n'am avut.
- Vezi că n'are?
— Cum? Ce n'are?
— N'are, de, precum ți-am spus!
Ian să-ți dau și eu cu pumnul,
Mâna 'n cap de ce mi-ai pus?

- Stați măi oameni, na, scot™ cizma,
Să vedeți că n'am nimic.
- Bine, atuncea dă picorul:
Și de nu-i nici eu nu zic!
- Na, vedeți, e bătătură?
Na picorul și cătați,
Uite talpă uite deget!...
- Hai sfârșiți și vă împăcați.

- Ce sfârșit tot spui, părinte?
Ce 'mpăcare, ce 'mpăcare?
La picorul ăsta nu-s,
Dar să văd acelalt n'are?!...
- Nici la celalt n'am, creștine:
Trage cisma, uite, na!
- Să vedem, părinte dragă,
Să vedem și-aice, da.

Să vedem tot zic muscalii,
    Și la cizme 'ntr'una cată,
Iar când au cizmele 'n mâni
    Hai, rup fuga dintr'odată.

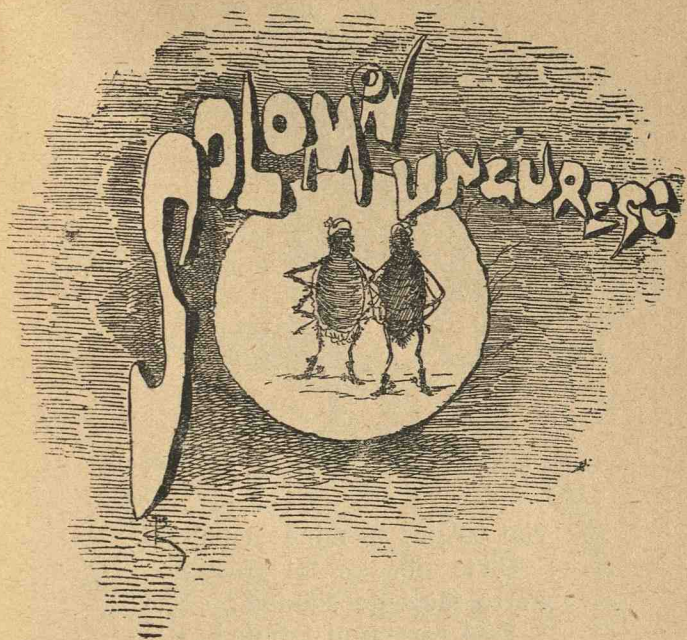
— Ce fugiți? întrebă popa,
    Doar v'am spus și n'ați crezut;
Nu-i nici semn de bătătură!
    — Da, zic rușii, am văzut.

* * *

N'are popa bătături
    Dar muscalii ce vor face?
S'au bătut destul, acum
    Fug la crâșmă să se 'mpace.

SOLOMON UNGURESC

Ai, ce, dracul, asta este :
Când eu tare supărat,
Hop, eu simt amu pe mine
După cap la gât mușcat !
Haide 'ncet să punem mâna,
Nu să prinde el de veste :
Vèdem cine este ore :
Gândac este, câne este ?..

Ho! gasit! Ai prins la deget,
Nu, dar tare mititel.
Și când mic așa, cum poate
Așa tare mușcat el ?

Hai să pus la mină 'n palmă.

Uit-te alb, dar tot grăsuță :

Parcă făcut de slănină ;

Este cap, avut labuță !..

Nu, dar încă simt acolo

După cap la gât mușcat.

Vedem, punem încă mâna :

! Așa lucru minunat !

Încă găsit, prins la deget.

Așa încă mititel :

Poate frate fost la el ?

Nu iar așa iute tare :

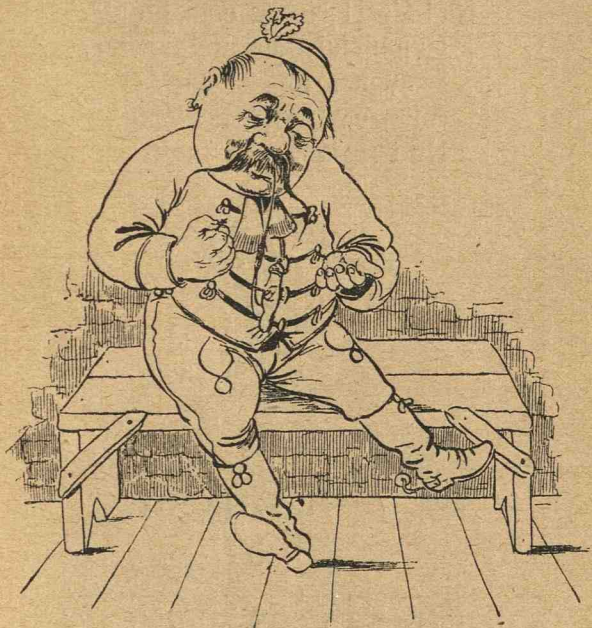
Smuncit, mișcat dat din spate

Par'că vrut cu mine bate.

Nu, dar nu scăpat de mine :

Între deget strâns eu bine ?

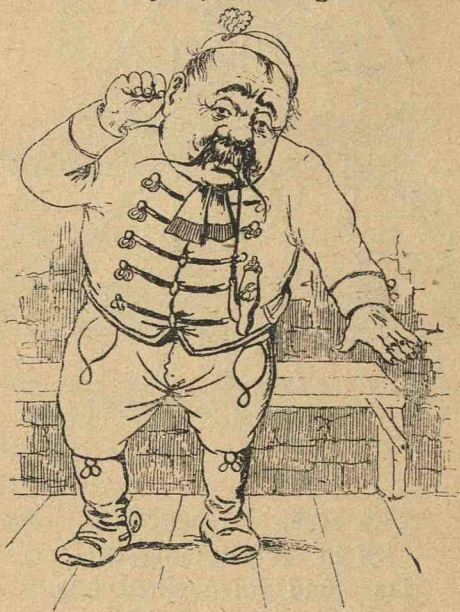
Hai să uitat cum el este.
Asta încă tot grăsufă,
Este cap, avut lăbuță
Numai asta, vezi, negruță.

Una albă, alta negru
Și la mine tot mușcat!
Dar când doi găsit atunce
Care este vinovat?
Nu, eu pus la mână 'n palmă
Dumnevoastră amândoi
Și uitat să vede care
Vinovat găsit din voi.

Hai și tu la mână 'n palmă,
Eu uitat și judecat.
Ho! Dar uit'te negru, dracul,
Când eu pus, el, hop sburat.

Nu! Vezi! Negru este hojul,
Dumniei mușcat la mine;
Și fugit acum, rușine:
Alba, vezi, el fost cinstit:
Nu-i rușine, nu-i fugit.

Când cinstit tu alba este
Nu fac eu la voi nimică.
Hai napoi la gât acolo;
Șede, culcat, nu-i fost frică.

SUPĂ CU CATIFEA

SUPĂ CU CÂRTEA

Cum umblau la vânătoare
Doi boeri mai oarecând,
Flămânzind dintrînșii unul
Și celalt fiind flămând,
Pleacă, hai, cu pușca'n spate
Ca să cate de mâncare
Și mergând ajung sub seară
La un han din drumul mare.

*

Hanu-i vechiu, de mult, când turcii,
Nu-i din vremurile-aceste,
Rateș mare din vechime,
Și-un ovreiu stăpânul este.

- Hei, jupâne, bună vremea,
Ai, mă rog, ceva mâncare?
— Cum să n'am aci la mine,
Intr'un han așa de mare?

- Dar cam ce mâncare este,
N'ai putea, mă rog, să spui?
— Dar ce nu-i?!

*

- Bun, atunce, hai, jupâne,
Cât mai iute s'o putea
Bulion să ni se dea.
— Bulion?! Nu, uit'te, asta ...
Bulion, de, drept vă spui,
Numai asta, numai nu-i.
— Nu-i? Atunce, bine, hai
Câte-un biftec să ne dai.
— Biftec? Biftec, foarte bine ...
Dară biftec, drept v'o spui
Numai biftec, uit'te, nu-i.

*

- Biftec nu-i; atunce spune,
Ce-aveți altă de mâncare?
— Dar ce n'am aci la mine
Intr'un han așa de mare?!
— Ai, la dracu, spune-atunce
Să ne frigă niște pui.
— Să vă frigă pui, se pote,
Numai asta, vezi că, nu-i.

* * *

Asta nu e, astă nu e:
Tote sânt și tote nu-s;
In sfârșit din toate'n urmă,
Haide-o supă le-a adus.

Când văd supa, hai pe dansa
Și mănâncă, 'nghit, sărmanii,
De gândeai c'au fost în ocnă,
Hămisiți, închiși cu anii.

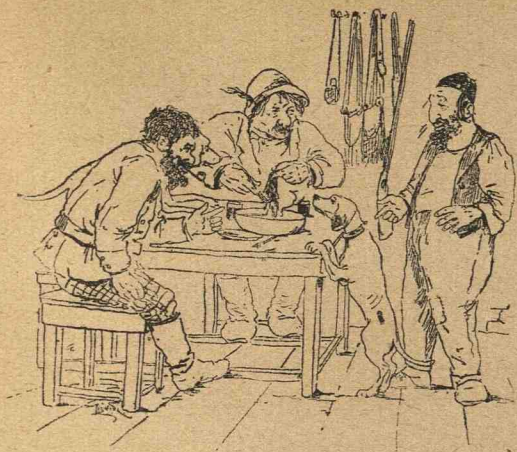

Iar mâncând așa cu poftă
Și cu poftă și cu dor,
Hop, în supă dau de-o cârpă,
De spălat, de-un spălător
— Ian ascultă, hei, jupâne,
N'ai putea să-mi spui și mie
Ce-i aceasta?

— Ce-i aceasta!

Asta-i supă ce să fie!?

— Supă, bine; dară uite

C'am găsit o cârpă'n ea!
— Câră? Ş'apoi, dar ce-ai vrea !?
Ce?!.. Să-ji dau, vrei, dumatăle
Pentru trei-zeci de părăle
Supă, ce? ... cu catifea?!

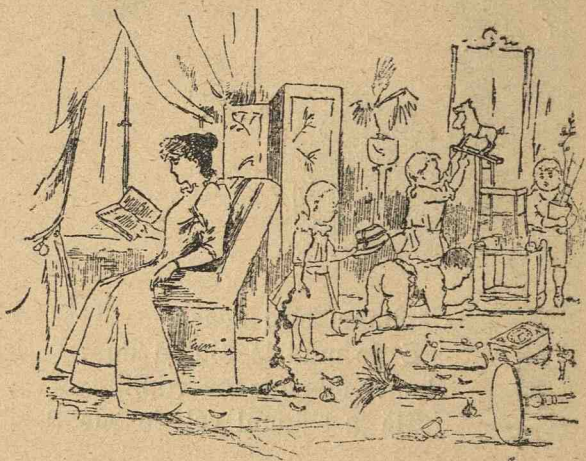
A F U M Ă

Căpitanul nu-i acasă,
E de mult la slujbă dus;
Numai doamna cu copiii
Stă 'n salonul cel de sus.

Doamna șede și citește...
Ea stârnește mii de gânduri
Urmărind cu ochi 'n fugă
Ale cărții negre rânduri;
Iar copiii, de... copii,
Ei stârnesc la jucării,
Și-au găsit cu 'ncetu-atâtea
Cu-alor joc ne-astâmpărat:
N'a rămas măcar un scaun
Să nu fie răsturnat.
Ba, cu jocul lor în urmă,
Și prin curte jos s'au dus
Și găsind și niscai cepe
Au venit cu ele sus;

Le-au scos cojile prin casă,
S'au jucat așa frumos
C'au făcut, mă rog, salonul,
Coji de cepă tot, pe jos.

Când era salonu-acuma
Cam în astă stare-adus,
Hop, soldatul vine sus.
— Ce-i, lone?

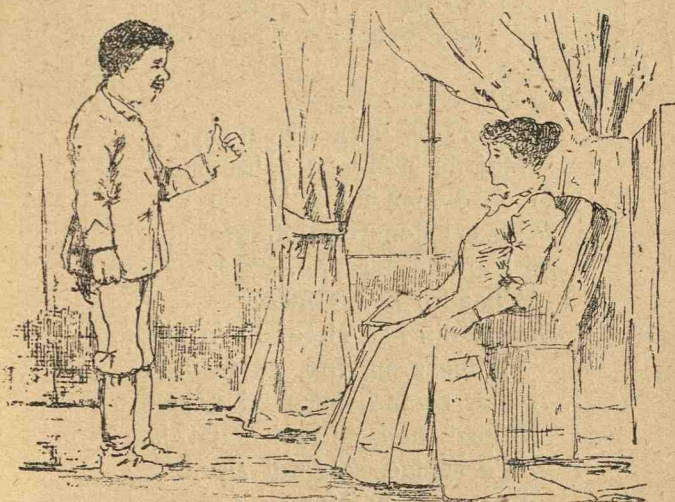
— Cuconiță,

A venit domn colonel
Și cucoana dumisale
Și c'un domn cam tinerel.
— Bine. Vai, ce este-aice!
Vezi copiii ce-au făcut!
Spune fetei să deschiză
Iar tu, haide, 'ntr'un minut,
Ia și mătură 'ntr'o clipă,

Aste coji le strânge toate
Ș'apoi ia și-afumă 'n casă,
Dar în grabă cât se pote.

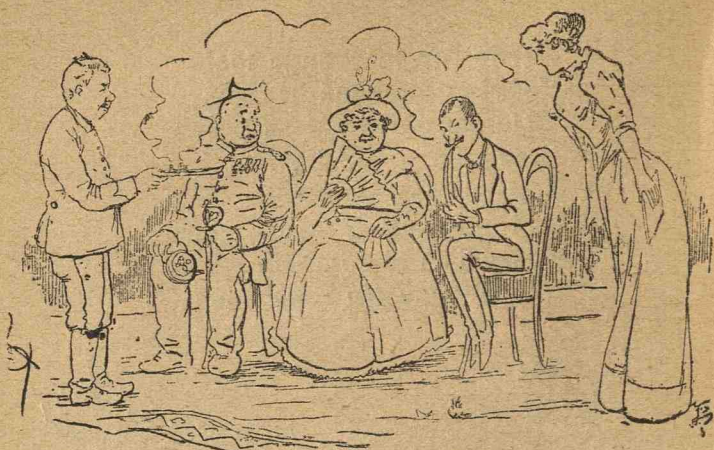
* * *

Intră 'n casă musafirii,
Și 'ncepând la vorbă, glume,
Numai iată și soldatul
Vine 'n nuntru ca s'afume.

Dar cu ce gândiți c'afumă,
Ce-a putut el să priceapă?
Dânsul vine ca s'afume
Prin salon cu coji de ceapă.
Intră 'n casă dânsul, colo,
C'un fum gros, c'un taler mare
Și se duce să-i afume
Pe la nas pe fiștecare.

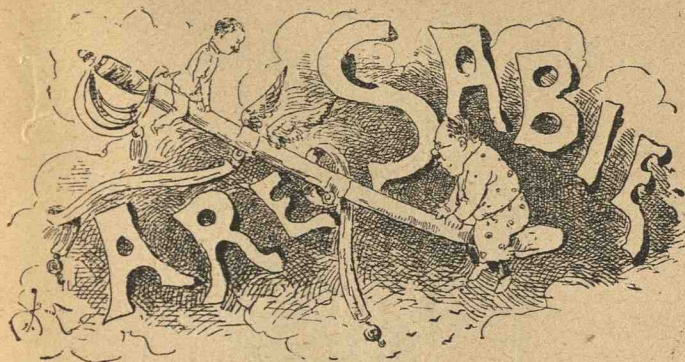

Ia pe rând, deci, musafirii,
 Mai de 'ntâiu pe colonel
 Și pe domna lui și 'n urmă
 Pe cel domn mai tinerel.
 Mi-i afumă sdravăn, bine.

Musafirii ce să facă?
 Strâng din nas și rabdă 'n silă:
 Trebuesc mă rog, să tacă,
 — Dar ce faci, întreabă gazda,
 N'auzi, fugi, ce faci acum?!...
 — Ce să fac, soldatul zice,
 Cuconiță, eu afum.
 — Cum afumi, cu ce?!...
 — De, uite,
 De, cum... știți... ce-am măturat...
 — Cum se pote?! Ești turbat!?...
 Fi!... Ce miros! Eși afară,
 Haide, fugi de-aice, du-te!...
 — De, mă duc eu, cuconiță,
 D'apoi ceapa așa pute.

ARE SABIE

Căpitanul Turturică,
Ofițer cam tinerel,
Trece-acasă 'n zori de ziuă
Fără sabie la el.
Colonelul Bădăluță
Deșteptat din întâmplare,
Pe fereastră când privește
Zice în sineși cu mirare:
„Ofițer pe stradă, frate,
«Este lucru ne-auzit
«Făr' de sabie să iasă!..
«Cine-i oare?! Ce-a păjit?!“
Boc, boc, boc, în geam deodată,
Face semn la el să vie!
Dacă sabie nu are
El pricina vrea s'o știe.
— «Vai, mă cheamă colonelul,
Căpitanu-și zice 'n sine,
«Am păjit'o cât de bună,
«S'a sfârșit de-acum cu mine.

«Haide sus la colonelul!
«Ce întâmplare blestemată!,,

Când înuntru, jos la scară,
Iată-o sabie-atârnată.

- Uită-te-o sabie, măi frate,
 Și 'ncă tocmai ca și-a mea
 Bun! Noroc, mă 'ncing cu dânsa
 Și mă sui la brâu cu ea.

*

- Intră în casă căpitanul,
 Colonelul e mirat:
 — Are sabie, băiatul!
 Pentru ce dar l-am chemat? !..
 — Dumneata, Domn căpitane,
 Ești de la Galați de fel
 — Ba, eu sunt de la Suceava,
 Mă ertați, Domn colonel.
 — A, dar semănați cu unul
 Vasilache din Galați

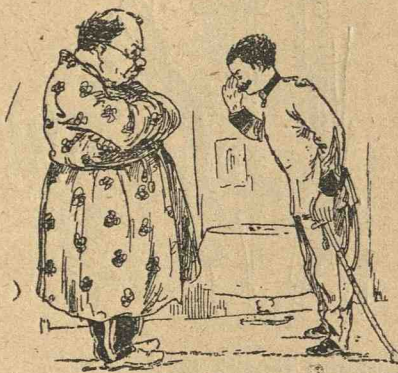
- Poate, dar eu... de, mă cheamă
 Turturică, mă ertați.—
 — Turturică? !... — Atunci, ertare,
 «In zadar v'am supărat.

V'am luat drept Vasiliu
Și de-aceea v'am chemat,
Căpitanu acuma pleacă,
Sabia la loc o lasă
Și grăbește ca s'o tundă
Cât mai iuti la el acasă.
Colonelul însă 'n urmă-i,
Minunat de-așa 'ntâmplare
Merge iarăși la fereastră:
Are sabie sau n'are?
Când se uită el în stradă
Ce minune, ce să vadă?

Căpitanul care ese
Chiar acuma de la el,
N'are sabie de fel!
Boc, boc, boc în geam la dânsul,
Face semn să vie sus;

Cum se face treaba asta,
 Doară chior mă văd că nu-s? !...
 Căpitanul vine iară,
 Sabia din nou și-o pune;
 Colonelul când îl vede
 Nici nu știe ce mai spune:
 Șade numai și-l privește
 Și cu gândul se gândește:
 „Uit' te sabie, creștine,
 „Cu fireturi, ca la mine,
 „Cu mâner, cu teacă bună,
 „De-o lovește văd că sună :

„Mare lucru minunat;
 „Dar la ce l-am mai chemat ?
 — Uit' te, Domnu căpitane,
 Turturică vă chemași
 Dar un an sau doi în urmă
 N'ași șezut și la Galași ?

— Nu, mă rog, eu până-acuma
Patru ani, nu trei sau doi,
Am șezut cu slujba numai
In orașul Dorohoi.
— Dorohoiu?!... Se poate; — însă,
Rog să nu vă supărați
Socoteam că de 'ntâmplare
Ați șezut și la Galați.

Căpitanul pleacă iară,
Sabia la loc o lasă
Și grăbește, se 'nțelege,
Să se vadă dus acasă.
Colonelu-acuma, însă,
De mirare-și face cruce
Și pe dată, fără de voe
La fereastră iar se duce;

Dar când colo, ce să vadă ?
Căpitanu ese 'n stradă,
Face pasul iuti și mare ;
Dară sabie tot n'are.
Boc, boc, boc, în geam cu grabă ;
Face semn din nou să vie :
„N'are, frate, uit'te n'are :
„Poate-mi pare numai mie ?
Căpitanul, hai, se întoarce,
Sabia din nou și-o ia
Merge sus la colonel
Ca să vadă iar ce vrea.

* * *

Colonelul ce să vree ?
El așteaptă cu mirare
Ca să vadă căpitanul
Are sabie s'au nare.
Deci cum intră căpitanul
Colonelul 'n data mare
Sabia văzând'o iară :
Se gândește : are, are? !
Apoi vrând cu dinadinsul
Bine a se 'ncredința
Dacă ceea-ce se vede
Este sabie sau ba.
Merge-aproape lângă dânsul
Și mi-l ia cu 'ncet, cu bine...
— Uit'te, domnu Căpitane,
Supărat nu fii pe mine :
Spune-mi, însă, nu-ți e rudă
Vasiliu din Galați?

Căci, ți-o spun, mă mir într'una
Cât de bine semănați !
— Nu, de loc, domn colonel
Nici nu știu măcar de el.

* * *

Colonelu-acuma însă
Vorba 'ntr'una cum întinde,
Cuprinzând pe căpitanul
Sabia cu mâna-i prinde.

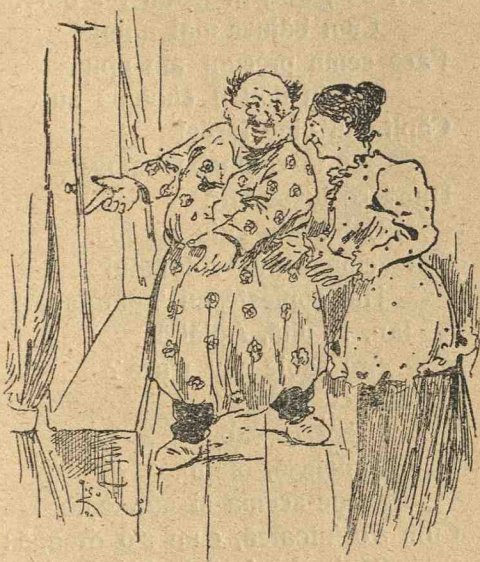
Și gândește :

Uite, frate,
Sabie vârtoasă, tare ;
Strâng în mână, simt, e rece :
Are sabie, na ! Are.

Apoi, domnu, căpitane,
Mă ertați, zău, mă ertați :
Semănați cu Vasiliu
Socoteam că-ți fi chiar frați.

* * *

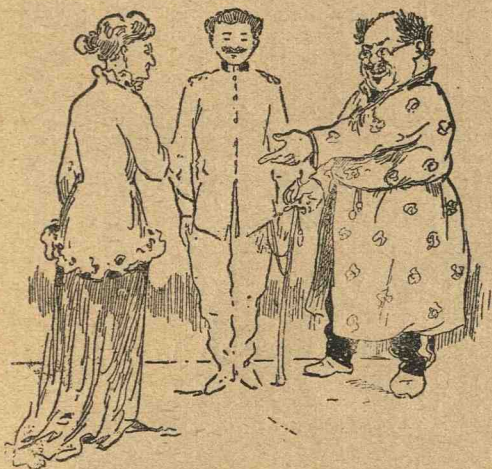
Căpitanul pleacă iară
Sabia s'o pună 'n cuiu !
Și să meargă 'n drumul lui.

Colonelul însă 'n urmă-i
Minunat de treaba asta,
„Aglăiță, Aglăiță :
Haide-și cheamă-acum nevasta
— Ian te uită, Aglăiță,

Pe fereastră, cum îți pare
 Căpitanul care trece
 Are sabie sau n'are ?
 — Cum să aibă ? N'are, dragă,
 — Cată bine.
 — Făr de șagă.
 — N'are ?
 — N'are.
 — Ține minte.
 Boc, boc, boc, în geam iar bate.
 Cum bătuse mai nainte,
 Face semn precum am spus
 Și din nou îl cheamă sus.
 Căpitanul vine iarăși
 Sus la colonel frumos,
 După ce luase iară
 Sabia din cuiu de jos.
 Dar—cum intră—colonelul
 Hai șoptește cu 'ngâmfare
 — Ian, te uită, Aglăiță,
 Are sabie sau n'are ?
 Aglăița cu mirare
 Drept la sabie privește
 Colonelul însă, bietul,
 Șeade-acuma și gândește
 Cum s'o 'ntoarcă, cum s'o dregă :
 Căpitanul iarăși vine.
 Dar să-l chemi să vină 'ntr'una,
 E urît, mă rog, rușine ;
 Mai cu seamă data asta
 Este 'n casă și nevasta.
 — Uite, domnu căpitane, ...

Cum mi-ai spus,... sau, mă ertați
Cum v'am spus eu dumnevoastră
Că... știți... asta... semănați...
Cu știți... ăsta... din Galați...
Eu... și-acum... da, am plăcere
Cum... și sânteți pe-acolea...
Să vă facă cunoștința
Dumneaei--nevasta mea :
Dumnealui, domn Turturică
Din Suceava, căpitan,
Știi pe unde-am fost cu trenul
De-am trecut acum un an...

Vezi cum seamănă cu ăsta?...
Vasilii din Galați,
Ai jura că chiar sunt frați !
Ba, știi, ăsta Vasiliu

Sabie încă-astfel avea,
Pune mâna ici Aglae,
Știi... ușoară, știi... nu-i grea...

* * *

În sfârșit cu d'alde astea
Căpitanul hai s'a dus.
Colonelul 'n urmă-i zice:
Vezi nevastă ce ți-am spus.
Ș'apoi cheamă și pe soacră
Și copiii și pe toji

Și mi-i duce la fereastră:
— Spune, mamă, ce socoji?
Căpitanul care trece

Are sabie sau n'are,
Ian privește, cum îți pare ?
— N'are, dragă, ce nu vezi ?
— Hei, nici D-ta nu crezi!!..
Vezi, Aglae, că nici mama
Ca și noi nici ea nu crede ?
— Ce să cred, dar nu se vede ?
— Nu se vede, dar vezi, are,
Tocmai asta-i de mirare.
Uite, vezi și eu și-Aglaia
Nici noi, mamă, n'am crezut,
Dar acum și dânsa crede
Căci a fost și l-am văzut.
Are sabie, vezi, are
Sabie vârtoasă, bună :
Na, și-Aglaia chiar să-ți spună
Numai când îl vezi afară
Parcă n'are
Așa se pare,
Dar cum vine 'n nuntru, are.

DACĂ O VREA ȘI DUMNEZEU

- **U**nde pleci acum, bărbate?!..
Ți-ai găsit, mă rog, de dus,
Tocmai masa când s'a pus!
- Ei, mă duc nițel în stradă;
Dar acuș, îndata mare,
Uit'te sunt acasă-aicea:
Poți să dai și de mâncare.
- Aș! Mâncare na-ți o bună:
Când te duci tu... nu știu eu?...
- Ba zău, vin, nevastă dragă...
— Vii de-o vrea și Dumnezeu.
- Ce să vrea și Dumnezeu!..
Vree dânsul ori nu vree,
Viu nevastă pe minut,
Poate lumea chiar să piee.
- Vii, bărbate, bine vină!
Poți să zici tu, dar știu eu:
Știi ce zice vorba ceea,
Vii de-o vrea și Dumnezeu.

* * *

Cam așa vorbise omul,
Cam așa grăi nevasta ;
Și 'nsfârșit el, haide, pleacă
Incheind cu vorba asta :

«Ce să vree Dumnezeu.
«Vree dânsul ori nu vree,
«Vin nevastă, pe minut.
«Poate lumea chiar să pieie.»
Dar n'apucă el în stradă
Ca s'ajungă tocmai bine,
Când un cârd de oameni vine.
Unul strigă, altul iară,
Unul fuge, altul sbiară
Și s'apucă la bătae,
Și se fac pungăși și hoși,
Și poliția pe dată
Mi-i înhață, hai, pe toți ;

Ba 'ntre alții, care-i prinde
 Și mi-i bagă la 'nchisoare,
 Și pe dânsul mi-l înhață
 Și mi-l toarnă la răcoare;
 Și mi-l ține-o zi sau două,
 Cât anume nu prea știu,
 Și-i dă drumul tocmai sara,
 Tocmai noaptea, hăt târziu.

Când ajunge omu-a casă,
 Ușa 'nchisă. Bate, bate;
 Dar în casă dorm cu toți;
 Nu s'aude, sănătate.
 Bate dânsul, ce să facă?...
 Bate, strigă răgușit
 Până când nevasta 'n urmă
 Mi-l aude însfârșit:

— Cine bate ?

— Eu.

— Cum? Cine ?

— Eu, bre, eu!

— Dar care eu ?

— Apoi eu, bărbatul tău,

Dacă-o vrea și Dumnezeu.

ȘI SĂTUL ȘI FUDUL

ȘI
SĂTUL
ȘI
RUOUL

— Aoleu, cumetre dragă,
D'apoi ce-ai mai cumpărat,
Ce mai lucruri de mâncat!!..
Și slanină și untură
Și orez de umplutură
Și păsat de duminică...
O să meargă veste 'n sat!
Multe, Doamne, multe tare:
Ce-o să faci cu-așa mâncare?

*

— Ce te miri așa, țigane?
O să fac o cumetrie.
Lume multă voiu să-mi vie,
Să le dau la tofi să bea,
Să mănânce cât or vrea...

Vino, hai, și tu diseară
Și-o să-ți fie foarte bine:
Știi cum ești tu dela mine?

Și sătul
Și fudul
Și 'mort beat
Și 'nbrăcat.

— Nu mai zice, românică...
Că să știi curat că vin,
Că și mie mi-ești cumătru
Și-un copil al meu ți-e fin.
Când e vorba de băut,
De mâncat și petrecut,

Nu mă dau eu nici pe zece,
Nici chiar dracul nu mă'ntrece.

*

— Ian ascultă, mă țigancă,
Știi tu azi ce s'a 'ntâmpat
Azi cumătrul nostru Petrea
Știi tu ce-a mai cumpărat!..
Numai lucruri de mâncat :
Și slănină, și untură,
Și orez de umplutură,
Și păsat de dumicat,
C'o să facă-o cumetrie
Lumea toată vrea să-i vie
Să le dea la toji să bea
Să mănânce cât or vrea.
Și-o să merg și eu disară
Și-o să-mi fie așa de bine
Cum nici chiar prin gând nu-ți vine.

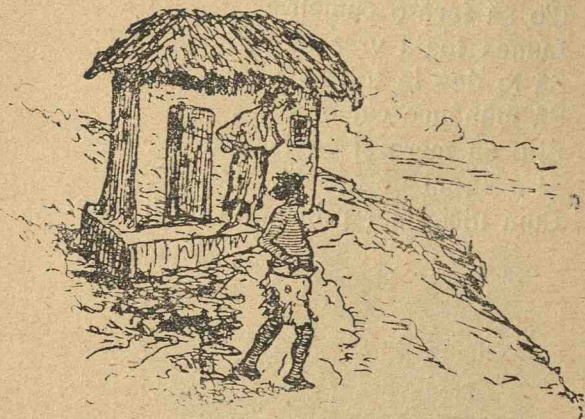

Și de-acolo dela masă
O să viu napoi acasă

Și sătul
Și fudul
Și mort-beat
Și 'nbrațat.

Și de-o da să dee dracul
Ca să-mi eși atunci în drum
Te ucid, te bat, sermano,
De te fac cenușă, scrum!..

Deci sub sară la plecare
Hai țiganca la 'ntrebat
— D'apoi ce făcuși Pândilă,
Pentru ce te-ai dezbrăcat,
Ți-ai eșit, mă, tu, din minte?
Bagă samă, ai turbat?!.
— Ce vorbești tu, proasta naibei,
Și mă 'ntrebi de n'am turbat?
Da'nnadins m'am dezbrăcat,
Că mă duc doar la cumătru
Care astăzi m'a chemat,

Să-mi dea masă de 'mbrăcat,
Și 'mbrăcare de mâncat,
Ca să viu apoi acasă
De pe-acolo, dela masă,
    Și sătul
    Și fudul
    Și mort-beat
    Și 'mbrăcat.

Și de-o fi să dea dracul
Ca să-mi eși atunci în drum
Te trăsnesc, te bat, sermano,
De te las cenușă, scrum!...

*

Hai țiganu-apoi ajunge:
— Bună sara, masă mare,
Și noroc la cheful!
Iată-mă-s și eu la masă,
Dat-a sfântul de-am venit

Dar de colo toată lumea:
— Eși afară, măi țigane,
Uite, gol aici vine,
Dați-l hai, pe ușă-afară:
Ce rușine! Ce rușine!..

— Dacă nu, că... românică,
Doar 'nadins m'am dezbrăcat,
C'am venit cum m'ai chemat,
Să-mi dați còlea de mâncat
Și 'mbrăcare de 'mbrăcat
Ca să merg apoi acasă
De pe-aice, dela masă

Și sătul
Și fudul
Și mort-beat
Și 'mbrăcat

— Eși, țigane, haide, pleacă!!.
Gol în lume-așa se vine?!.
Ho!.. rușine! Ho, rușine!

Când se'ntoarce noaptea-acasă:
— Ian ascultă, măi țigancă
Hai deschide, vino 'ndată
C'uite afară este-o iarnă
Vânturată și turbată!!.

— Da, răspunde-acum țiganca,
Tu mă chemi să-ți es în drum
Să mă faci, cenușă, scrum ? !..

— Nu se află, măi țigancă,
Nu se află, nu te bat,

Că la masă n'am mâncat
Și sunt gol și ne'mbrăcat,

— Da, te știi, tu vii acasă .
De pe-acolo dela masă

Și sătul
Și fudul
Și mort-beat
Și 'mbrăcat

Și mă faci să-ți es în drum
Să mă faci cenușă, scrum ? !..

Poți să strigi tu cât îți place :

În zadar mai stăruiești,

Șezi acolo până mâne !

După cum te știi că ești

• Și sătul
Și fudul
Și mort-beat
Și 'mbrăcat !..

ȚIGANUL LA STRAȘINĂ

ȚIGANUL LA STRAȘINĂ

Intr'o vară și 'ntr'un sat
Vrând românul să se ducă
La cosit ori la săpat
Hai, nevasta'n zori de ziua
Face 'n grabă de mâncare,
Apoi ia copilu 'n cârcă ;
Fata, traista 'n spinare ;
Omul cată prin unelte
Ca să ia din cele bune ;

Și-apoi ușa încuind-o
Cheia în strașină și-o pune.

Merg la câmp de-acum cu toji,
Că nu-i vreme de a mai sta.
Dar pe drum și-aduc aminte
C'au uitat să ia ceva.
Deci se'ntoarce acasă omul
Bombănind de supărat
Să-și aducă ce-a uitat.

Dar pe când porniau de-acasă
Căci tot lucrul i-aștepta
Un țigan ce, cum se știe,
N'avea tocmai ce lucra ;
Căci n'avea doar fân de coasă,
Nici n'avea de secerat,
Nici porumburi de săpat ;
Tot umblând trăgând cu ochiul
Când la asta, când la ceea.
Vede și pe omul nostru

Unde-anume pune cheea,
Și cum vede, foarte bine,
Doar o clipă de mai lasă,
Ș'apoi, hai, să cate cheea
Și la om să intre 'n casă.
Iar când vine 'n fața casei
Și la ușă când privește
Cam încet așa vorbește :

Hei, tu lăcăt, lăcătou,
Cât cogeamite broscou
Ce te uiți așa la mine,
Ori se vede, nu-ți e bine !
Știu, eu, dragă, ce să-ți fac ;
Îți găsesc acușa cheea
Și mi-ți vin atunci de hac !

Îar zicând aceste vorbe
Sus pe prispă iute sare,
Și prin strașină cu mână
Da să cate 'n graba mare.
Dar cum cată dânsul colo

Numai iată omul vine:
— Dar ce cați tu, măi creștine?
— D'apoi ce să cat, bădică,
Zice dânsul și-o sfeclește,
Ce să caut?... Caut... pește...
— Cum? întreabă îndată omul
De răspunsu-i minunat
Cum vedea el că țiganul
Umblă chiar după furat:

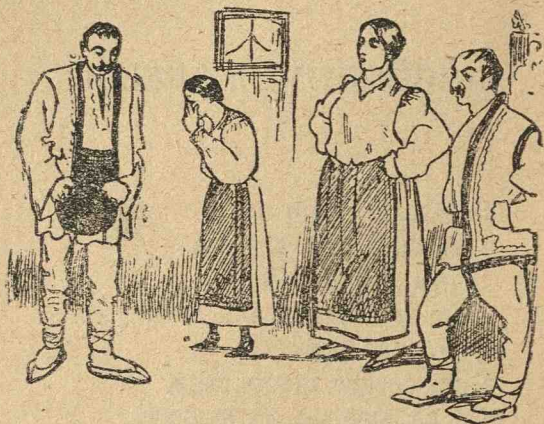
Cum, în streășină găsit-ai
Să cafi pește, cioară bearcă?
— D'apoi de, țiganul zice,
Ce să facă omul,.. cearcă....

RĂBDAREA GINERELUI

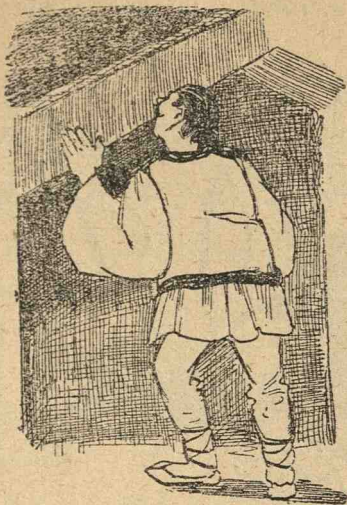
RĂBDAREA GINERELUI

Se'nsurase unu-odată
Dar cu-o fată alintată,
Și'ncă așa de alintată,
Cum n'a fost o altă fată.
Și făcuse legătură,
Cum ceruse mama, tata,
Ca să stee un an la socri
Pân' s'o mai deprinde fata.
Dar cum trece dânsul anul?
Numai Dumnezeu îl știe,
Trebuia să'nghiță, câte
Nici prin gând puteau să-i vie,
Mâni, de pildă-i sărbătoare,
Sfântul Gheorghe, Paști ori Moși
Nevestica: Ba-i Crăciunul
Și să-i facă caltaboși!
Mai încolo-i chiar Crăciunul
Ea că's Paști și tu să taci,
Și să-i făcă ouă roșii,
Și să-i facă cozonaci!

Și să zici și tu vr'o vorbă,
Nu e chip, căci mama, tata
Sar de-odată,—Ce vrei, dragă:
Să se bolnăvească fata?!

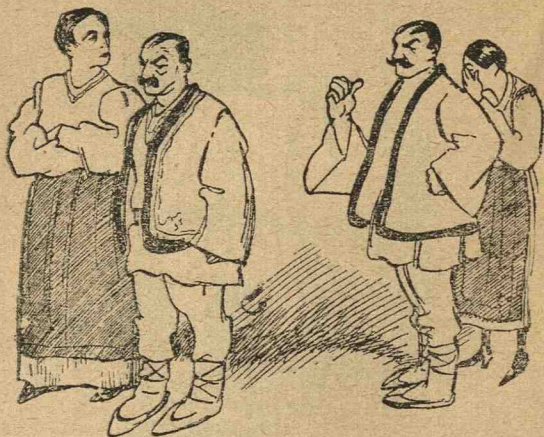
Si el bietul ce să facă?
Dintr'o vreme, când vedea
Că necazu-l cuprindea
Se ducea 'ntr'un beciu și el
Ș'acolo stând singurel,
Lâng-o grindă se lipia
Și dintr'însa tot rodea
Pân' necazul îi trecea.
Iar când anul s'a'mplinit
Și s'a dus la el în sat,
Hai nevasta iar să facă
Cum nărav și-a fost luat

Și'ntr'o zi de vară, tocmai
După Paști, ori pe la Moși,
Că-i Crăciun! Să-i tae porcul
Și să-i facă caltaboși!!
— Taci nevastă, zice omul
E rușine.....

Dânsa gata,
Hai pe plâns și fugi acasă,
Sare mama, sare tata,
Că se bolnăvește fata!
— Lasă fata să se joace,
Zice tata, zău copile,

Nu puteai răbda și-acuma
Cum răbdași un an de zile?

— Hei ! să rabd răspunde dânsul
Ce e drept, mă'nveți frumos,
Dar să vezi în beciu acasă,
La cea grindă cât am ros!..

FECIORUL BABEI

FECIORUL BABEI

Horă mare. Toți flăcăii,
Ca la zi de sărbătoare
După dângătul de cobză
Bat de-a valma din picioare.
Colo fetele gătite
Numai 'n fluturi și'n mărgele
Scapără de nerăbdare
Să le cheme și pe ele.

Mai încolo altă lume:
Satu 'ntreg la joc privește
Unora li-i de mirare
Altora inima le crește

Dar pe când privesc cu totii,
Mai nici vorbă să nu zică,
Numai iată-o babă colo
Dintre lume se ridică
Și umbrind cu mâna-și ochii
Din spre razele de soare
Pe-un flăcău din joc privește

Și grăește:

— Dapoi oare
Cine o fi și strîmbul ăla,
Uite-l cum se fandosește!!
Ce mai stîrpitură, maică!
Ian te uită, ian privește!!
Iar un om de lângă dânsa
Zice:

— Ș'apoi bine mamă
Ce vorbești? Nu bagi de seamă
Că flăcăul cel de colo,

Drept în drept cu cele două,
E flăcăul Dumitale,
Imbrăcat cu haine nouă?

— A! Așa-i răspunde baba,
Mă miram, mă rog, și eu
Cine-o fi drăguțul cela?...
Nu știam că-i chiar al meu!

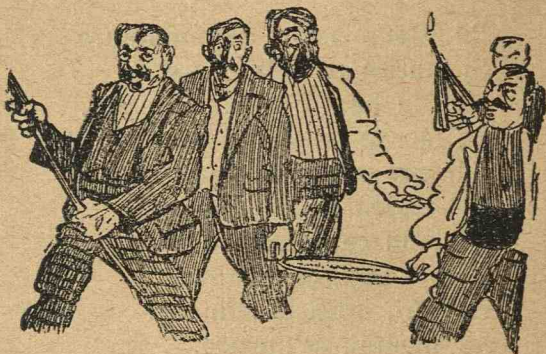
RĂZBUNAREA ȚIGANULUI

RĂZBUNAREA ȚIGANULUI

Se 'ntâmplase-o 'nmormântare
Și murise om mai mare,
Mai cu bani ori mai cu stare,
Se făcuse pompă mare :
Cât era de lungă strada,
Cât vedeai în dăpărtare
Dintr'un capăt până'n zare
Numai popi și boerime,
Prapuri, cruci și felinare!
Iar țiganul, se'nțelege,
Ca la lucruri de-așa fel
Pe-acolo era și el.
Dar el nu mergea cu lumea
Printre cruci și felinare
Ci hăt colo 'n depărtare
Lângă cea colivă mare.
Și tot drumul cât mergea
Și tot mersul cât ținea
Cam ce credeți că făcea?
La colivă 'ntins privea
Și din gură tot zicea :
Valeu mamă, valeu tată,
Șe mai sfântă colivată
Numa 'n dresuri descântată
Și cu roș și sprâncenată

Cât un cărujoiu de roată,
S'o mănânci de ciudă toată!!
Iar din când în când cu mâna
Spre colivă 'n vânt trăgea
Și pe limbă-apoi punea
Și din gură iar zicea :

Haulică sfintecică
Sfântă de colivătură
Ian ascultă și te'ndură
Și te dă mai lângă gură
Să ma'așez în bătătură
Să-ți arăt descântătura
Si c'un pui de 'nghijitură
Cum n'a fost prin altă gură.
Iară când ajung în urmă
La biserică cu mortul
Cu coliva și cu totul.
Haide bietul puradică
Să se roage de vlădică
Haulete
Vlădicete,

Și prea vlădicosule,
Și protopoposule
Și economosule,
Și diaconosule
Cât fu hulița de mare
O duseși într'o cântare?
Pentru* hastă adunare;
Dă-mi și mie acuma voe
Nu te pune din potrivă
Să-mi spurc astă sfântă gură
Cu pustie de colivă.
Iar când vede că vlădicul
Ca s'o șteargă-i face semn
El dintâiu rămâne lemn
Iar acum privind la el
Haide-o 'nchee 'n acest fel:
Haulete, d'aulete
Că nu-mi ești tu vladicete
Și nici vladicos
Nici protopopos
Nici economos
Nici diaconos
De-ar muri și tată-meu
Să mă vezi atunci și eu
Cum m'oiu pune din potrivă
Să te^mcapeți cu colivă.

RABINUL LA IMPĂRAT

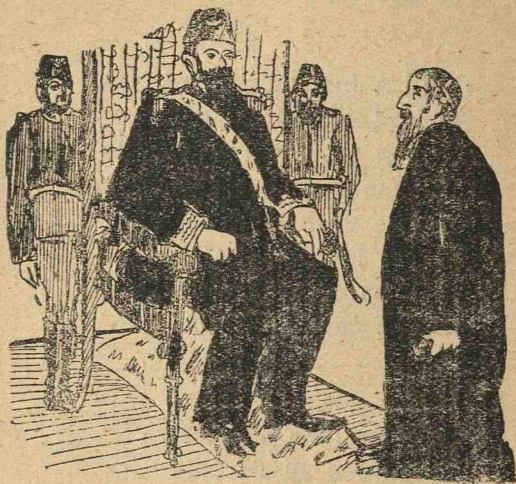
RABINUL LA IMPĂRAT

Când a fost de mult odată,
Pe la Țarigrad anume,
Ci-că a fost un rabin mare
De-i mersese vestea 'n lume.
Ii eşise vestea 'n lume
De om învățat și sfânt:
Se zicea că știe toate
Câte 'n cer și pre pământ.

Auzind această veste
Si 'mpăratul cel turcesc
Si voind a ști de este
Drept ce oamenii vorbesc,
A chemat la el pe rabin
Si din dată ce-a venit,
Fiind față toată lumea,
In acest fel i-a vorbit:
Ți-a eşit prin lume veste
De om învățat și sfânt
Și că știi de-a rândul toate
Câte 'n cer și pre pământ!
Poruncescu-ți drept aceea
Ca 'n trei zile, mă 'nțelegi,
Să-mi vii iar aci de față
Ca trei semne să-mi deslegi.

Și de-o fi să fii în stare
Semnele să-mi tâlmăcești
De trei ori atunci mai mare
Te voiu face de cât ești.
Iar păcatul de te-o paște

Să nu știi a deslega,
Unde-ți șade acuma capul
Atunci tălpile ți-or sta.

După astă hotărâre
Bietul rabin a plecat,
Vai de capul lui, acasă
Amărât și supărat.
A plecat, dar chiar acasă
Ce gândia el stând așa?
„Unde-ți șade acuma capul
„Atunci tălpile ți-or sta“.

* * *

Și-a gândit astfel trei zile
Și alta 'n minte nu-i venia
De cât c'o să-i stee capul
Unde tălpile'i stetea...
Iar a treia zi când tocmai
Iși zicea acuș, acuș,
Iată-un biet ovreiu, o slugă
De la capiște-un ciauș:
— Dar de ce stai astfel, Rabi?
Te-ai certat cu Dumnezeu?
Las, să 'mpacă el, n'ai frică,
Face tot pe gustul tău.
— Ei, vorbești și tu!!

— Ba, tocmai
Am vorbit destul de bine!
Ce, de când e Dumnezeu El,
Are rabini mulți ca tine!?

— Da, dar știi ce-a zis sultanul?
„In trei zile, mă'nțelegi,
„Să te 'nfățișezi la mine
„Ca trei semne să-mi deslegi
„Și păcatul de te-o paște
„Să nu știi a deslega,
„Unde 'ți șade acuma capul
„Atunci tălpile ți-or sta“...
— Ce, nu știi vorbi prin semne?
— D'astea nu, n'am învățat.
— Dă-mi doi sfanți atunci și haide
Merg în locu-ți la palat.
Rabinul cu bucurie
Cată cei doi sfanți să-i dea:
Las să-i stea la celalt capul
Unde tălpile-i stetea!

* * *

Deci se duce-acuma celalt
La sultan, la talmăcit.
Rabinul rămâne-acasă
Căci doi sfanți doar a plătit.
Cum îl vede acum sultanul
Haide-un deget îi arată;
Iar ovreiul iute 'ntinde
Două degete deodată.
După asta, hai sultanul
Ținând strânsă mâna toată
De la dreapta către stânga
Imprejur o 'nvârte roată,
Iar ovreiul ca sultanul,
Făcând mâna pumn și el,
Imprejur o 'nvârte roată

Dar o 'nvârte 'n celalt fel.
După asta, hai, sultanul
la porumb o mână plină
Și-l aruncă prin odae
Cum se samănă 'n grădină.
Iar ovreiul, hai, pe dată
Mi se duce frumușel
Și-adunând de jos porumbul
Și-l tot pune 'n sân la el.

— Bine, atunci, sultanul zice,
Ai știut să-mi tâlcuești
De trei ori de-acum mai mare
Te voiu face de cât ești:

* * *

Mai în urmă apoi sultanul
Cu vizirul stând la sfat,
Iată cum îi povestește
De ovreiu c'a dezlegat:
— Intinzând întâiu un deget
Am zis: Unu-i Dumnezeu,
El cu două îmi răspunse:
Ba, doi cu proorocul său.
Invârtind apoi cu mâna
Imprejur așa, i-am spus
Că soarele se'nvârtește
Din răsărit la apus.
Iar el îmi răspunse 'ndată,
Fără a se mai fi gândit.
Că pământul se 'nvârtește
Din apus spre răsărit.
Iar când aruncaî porumbul
Ziceam că ovreii sunt
Prea împrăstieți pe lume
Cum nu-s neamuri pe pământ.
Și el și de data asta
Să ghicească-avu noroc:
C'a zis c'o s'ajungă ovreii
Adunați iar la un loc.

* * *

Iar ovreiiul când la rabin
In sfârșit sosi și el,
De izbândă acuma vesel
Povestește 'n așa fel:
— El mi 'ntinde-un deget colo,

C'o să-mi scoată-un ochiu mi-arată;
Eu întind atunci două
Că-i scot pe-amândoi deodată!
El mi-arată că cu mâna
M'o învârti de păr astfel!
Eu i-arăt că dacă-i vorba
Ți-l învârt și eu pe el.

El mi-arată-apoi că dânsul
Este-un om așa bogat,
Că porumb așa mult are
Că-i e chear de lepădat.
Eu i-arăt și eu, în ciudă
Că porumbul nu-i de vină
Și-l adun în sân că, uite
Am acasă o... găină.

SERGEANT IANOŞ

SERGEANT IANOȘ

Ho! Ce proste lume aste!
Chit pașit și tot nu 'nvațe:
Că nu priceput să legat
Nici doi capete la ațe!

Dar eu, uite, drept să spunem,
Nu vrem laud să făcut,
Ori și când venit nevoe
Eu fost musai priceput!

Când eu fost sergent acolo,
Inca tiner, la armate,
Iaca la cazarme odate
Umble, umble mult soldate.
— Ce tot umblat!!

— Cum nu umble!

Când noi vrut frumos să face,
Și gunoiu când vrut să mătur,
N'avut unde dat și pace!...
— Ce gunoiu?

— Da, la cazarme,

Domn sergent, șa mult gunoiu
De la une, de la alte,
De la vache, de la boi!

— Ei, și nu-i loc unde pune,
Când ai vrut să măturat?!

Hei, Săraca sergent Ianoș,
Tot el trebuie să dam sfat!

Când la case fost gradine
Uite lucru tare sfunt:

La gradine gunoiu ducem:
Gunoiu grașat la pomunt!

Când la case nu-i gradine
Iar tu stat din târg afara,

Dat gunoiu la gârle 'ncólo,
Ori dat foc la el, la sara.

Dar aice la cazarme

Sàpe-un grope frumușel
Și gunoiu la nuntru băgat

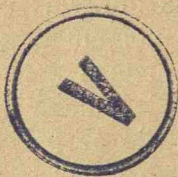
Și scapat frumos de el!

— Bravo, bravo, sergent Ianoș
Strig atuncea tot soldat;

Dar pe sare numai còlo,
 Hop, venit să mă 'ntrebat :
 — Uite, tot gunoiu la grope,
 Așezat așa frumos,
 Dar nu știm noi unde punem
 Cel pomunt din grope scos ?!
 — Hei, tot prost — spus eu atunce —
 Du-te colo frumușel
 Mai săpat un alte grope
 Și băgat pomunt la el.
 — Bravo, bravo, sergent Ianoș,
 Strigat iară tot soldat :
 Dar pe sara înc'odate,
 Hop, venit să întrabat :
 — Uite vechiu pomunt la grope
 Așezat așa frumos ;
 Dar nu este unde punem
 Nou pomunt din grope scos ?!
 — Ho ! Ce proste !.. Du-te n'còlo
 Dacă prost așa de tare !
 Când nu 'ncape tot pomunte,
 Face un grope atunci mari mare !
 — Bravo, bravo, Domnu Ianoș,
 Iar soldate tot strigat ;
 Dar pe sare numai iaca
 Iar venit să întrabat :
 — Uite nou pomunt la grope
 Așezat așa frumos,
 Dar ce faci cu pomunt care,
 De la grope mare scos ?!
 — Inca pòmunt ?...zic atunce,
 Și vrut el să bate-aproape —

Ce mai trebui iar intrabe?!.
Mergi și făcut înca groape.
Așa proste lume aste!
Chit pașit și tot nu vașe!
Nu se pricepem să lăge
Nici doi capete la așe!..

F I N E

TABLA DE MATERII

	Pag.
Popa călare	3
Fiul țiganului	9
Ițic gândește	15
Clopotele din Serărie	21
Dela Herța'n Darabani	29
Iapa țiganului	37
Ce-a zis David?	43
Țiganii și turcii	49
Grecul și cega	55
Poștă de pomană	63
Omer întinerit	71
Țăranul la boer	77
Săpun bun	83
Câne cuminte	89
Popa și muscalii	95
Solomon unguresc	103
Supă cu catifea	109
Afumă	117
Are sabie	123
Dacă o vrea și Dumnezeu	139
Și sătul și fudul	145
Țiganul la strașină	155
Răbdarea ginerelui	163
Feciorul babei	169
Răzbunarea țiganului	175
Rabinul la împărat	181
Sergent Ianoș	191

